

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, (ΚΥΡΙΑΚΗ) 26 Σεπτεμβρίου 1893

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 96

**ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ**

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις " 8.50
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσσίᾳ ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ, μυθιστορία Καρόλου Μερουβέλ. —
ΚΟΜΗΘΕΑ ΔΕΛΛΑΣΕΡ, μυθιστορία Αἰμίλιου Ρισβούργ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΞΤΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤῶΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤῶΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, γραμματῶν, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων, συναλλαγμάτων κτλ. κτλ.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

Μικτὸν αἷμα.

[Συνέχεια]

Ὁ βαρῶνος τὸ ἐπισκέφθη, συνεπλήρωσε τὴν ἐπίπλωσιν αὐτοῦ, καὶ διὰ τελείας καλαισθησίας ἐπεστάτησεν ὁ ἴδιος, μετὰ τὰς ἀγοράς, ἀς ἐποίησε διὰ λογαριασμὸν πλουσίας κρεολοῦ φίλης του, εἰς τὴν διευθέτησιν τῶν ἐπίπλων, τὴν ἐφαρμογὴν τῶν ὑφασμάτων καὶ τὴν τοποθέτησιν τῶν εἰκόνων, οὕτως ὥστε ἡ κατοικία αὐτὴ ἐγένετο μία τῶν πολυτελεστέρων τῆς συνοικίας.

Ἡ Μαρία λοιπὸν εὔρε κατὰ τὴν ἀφιξίν της, τὴν δευτέραν ὥραν τὴν πρωίας τὴν κατοικίαν αὐτῆς ἔτοιμον καὶ δὲν τὴν ἐθαύμασεν. Ἐπανήρχετο ἀπλῶς εἰς τὴν βαθμίδα, ἐν ἧ ἔζησε κατὰ τὴν πρώτην αὐτῆς νεότητα.

Ἦτο πάλιν αἱ Καρδέναι ἄνευ τοῦ λαμπροῦ ἡλίου, τῆς πλουσίας βλασθήσεως τῶν Ἀντιλλῶν καὶ τῆς πληθύος τῶν δούλων, οἵτινες τὴν περιεκύκλουν.

Ἡ πρώτη φροντίς αὐτῆς, ἅμα τῇ ἐγκαταστάσει της ἐν τῷ οἴκῳ, ἦ μᾶλλον ἐν τῷ παλατιῷ ἐκείνῳ, ἦτο νὰ γράψῃ πρὸς τὸν βαρῶνον :

«Φίλτατέ μου κύριε,

»Σὲ ἰκετεύω, ἄφες μοι τὸν ἀναγκαιοῦντα χρόνον, ὅπως συνέλθω καὶ συνειθίσω εἰς τὸν νέον τοῦτον βίον. Σὲ ὑπήκουσα. Θὰ ἦμαι τάχα εὐτυχεστέρα ;»

Ἡ ἀπάντησις ἐδόθη ταχέως :

«Παμφιλιάτη,

»Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ ἦμαι τύραννός σου, ἀλλὰ

μᾶλλον δούλός σου διάταττε, μόνον δέ, προσπάθησον νὰ συντάμης τὰς ὥρας τοῦ μαρτυρίου μου.»

Ἐνα μῆνα μετὰ ταῦτα ὅλος ὁ κόσμος ὠμίλει περὶ τῆς ἐκτάκτου καλλονῆς τῆς ξένης ἐκείνης, ἣτις ἐν τούτοις ἐφαίνετο σπανίως εἰς τὰ συχναζόμενα ὑπὸ τῆς ἀριστοκρατίας μέρη. Τὸ δάσος δηλονότι, τὸ γαλλικὸν θέατρον καὶ τὸ μελόδραμα, ἐνθα τὴν παρουσίαν της παρηκολούθουν ἀτελεῦττοι ψιθυρισμοὶ θαυμασμοῦ.

Λίαν συνεσταλαμμένη, μὴ συνδέουσα σχέσεις μεθ' οὐδενός, διήρχετο μειδιῶσα καὶ ὑπερήφανος διὰ τοῦ λαμπροῦ ἐκείνου κόσμου, τοῦ προσπαθοῦντος μάτην νὰ διεισδύσῃ ἐν τοῖς ἀποκρύφους διαλογισμοῖς αὐτῆς.

Οὕτως εὐρίσκετο αὐτὴ ἐν τῇ ἀκμῇ της. Ὁ βίος της συνεδέθη μετὰ τοῦ βίου τῶν ἐχθρῶν της, οἵτινες εἶχον λάβει τόσῳ ἀπαισιον μέρος ἐν αὐτῷ.

Τοῦτο τῇ ἐκόστισε κατ' ἀρχὰς ἀκριβὰ ἡ καρδία της ἐξανίστατο, ἀλλὰ προσεπάθησε νὰ τὴν καθυποτάξῃ.

Διὰ νὰ καταστήσῃ τελείαν τὴν ἐπὶ τοῦ ἐχθροῦ αὐτῆς, ὃν ἐμίσει θανασίμως, παντοδυναμίαν της, ἔσχε τὸ θάρρος νὰ κατασταθῇ ἐρωμένη του, νὰ παίξῃ τὴν κωμῶδιαν τοῦ ἐρωτος καὶ ν' ἀσπάζεταιται, ἐνῶ ἐπεθύμει νὰ ὀλέσῃ καὶ νὰ πλήξῃ δι' ἐγχειριδίου τὸν ἐραστὴν αὐτῆς. Ἄλλ' ἡ σχέσις αὐτὴ διετελεῖ κρυφία καὶ οὐδεὶς τὴν ἐγνώριζεν.

Διὰ τὸν κόσμον ὅλον ἦτο προστατευομένη τοῦ βαρῶνου, ἦν φίλος ἐξ Ἀντιλλῶν εἶχε συστήσει πρὸς αὐτόν.

Σπανίως μανθάνουσιν οἱ Παρίσιαι τὴν ἀληθῆ ἱστορίαν τῶν ξένων τούτων μετεώρων, τὰ ὅποια παρουσιάζονται συχνὰ εἰς τὸ στερέωμα αὐτοῦ !

Ἡ Μαρία-Εὐαγγελία ἔσχε τὴν εὐτυχῆ

ιδεάν νὰ μὴ δεχθῆ οὐδεμίαν πρόσκλησιν, ν' ἀποφύγῃ τὰς παρουσιάσεις καὶ νὰ περιορισθῆ εἰς τὸ μέγαρόν της.

Ἐμεινεν οὕτως ὡς ὄπτασία λαμπρὰ καὶ αἰνιγματώδης. Ὡς πρὸς τὸν Μάξιμον, οὗτος ἦτο τεθαμβισμένος παράφρων.

Καθ' ἑκάστην ἀνεκάλυπτε νέα θέληγτρα παρὰ τῇ ἐρωμένη αὐτοῦ.

Ἐν αὐτῇ διέβλεπε τὸ ὠραιότερον, τὸ ἠδονικώτερον, τὸ πνευματωδέστερον τῶν πλασμάτων, ἄτινα μόνον τοῖς πρίγκηψι δέδοται νὰ κατέχωσι. Ὅπως τὸν καθυποτάξῃ ἐξ ὀλοκληροῦ, ἀνέπτυξε πάντα τὰ θέληγτρα αὐτῆς. Ἰπῆρξε φλογερά καὶ λεπτὴ ἐνταυτῷ, παρέχουσα αὐτῷ διασκεδάσιν καὶ ἠδονὴν ἄπειρον. Βεβαίως ὁ Ροζενδάλ εἶχεν ἀγαπήσει μετὰ πάθους τὴν Γερμανὴν, ἀλλὰ τὸ γλυκὺ, τὸ ξανθόν, τὸ συμπαθὲς καὶ σοβαρὸν ἐνταυτῷ πλάσμα ἐκείνο δὲν κατεῖχε τὰ λαμπρὰ πλεονεκτήματα τῆς κρεολοῦ, τὸ εὐκαμπτον, τὴν θερμότητα ἐκείνην, ἣτις τὸν περιέβαλε καὶ ἤναπτεν εἰς τὰς φλέβας του τὴν μαγνητικὴν μαγείαν, ἣν οἱ ἀρχαῖοι ἀνεζήτουν ἐν τοῖς φίλτροις καὶ ταῖς μαγανιάσις.

Ὅκτῳ ἡμέρας μετὰ τὴν κατοχὴν αὐτῆς, ὁ Ροζενδάλ φθάσας ἤδη τὴν ἡλικίαν τῶν μεγάλων καὶ ἀπαισίαν ἐπιρροὴν ἔχοντων ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος παθῶν, παρὰ τὸν σκεπτικισμὸν καὶ τὸν κόρον τῶν αἰσθήσεων αὐτοῦ, θὰ εἶδε μᾶλλον τὸ ἤμισυ τῆς περιουσίας του, παρὰ ν' ἀποχωρισθῆ τῆς νεάνιδος ταύτης, ὡς δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ζήσῃ ἄνευ ἡλίου ἢ ἀέρος. Ὑπὸ τὰ ἄνηθ τῶν θωπειῶν αὐτῆς, τὸν ἔδενε δι' ἀλύσειν βαρέων, ἄς οὔτε θ' ἀπεπειράτο νὰ ἀποτινάξῃ τοῦ λοιποῦ.

Αἱ συνεντεύξεις αὐτῶν ἦσαν βραχεῖαι καὶ κρυφίαι. Ἡ Μαρία-Εὐαγγελία τὰς ἀπέφευγεν ὅσον ἠδύνατο. Ἀπεδείκνυεν εἰς τὸν μέγαν οἰκονομολόγον, ὅτι διὰ πολλοὺς

λόγους αὐτῆ δὲν ἠδύνατο νὰ ἦναι δι' αὐτὸν εἰμὴ ἀντικείμενον διασκεδάσεως· ὅτι αὐτὸς ἀνῆκεν εἰς τὸν κόσμον καὶ τὰς ὑποθέσεις του καὶ ὅτι πρέπει νὰ περιορίζῃ τὰς ἡδονὰς του, ἵνα μὴ κορεσθῆ αὐτῶν ταχέως.

Καὶ ἦτο τόσῳ πειστικῇ, τὰ βλέμματά της τόσον εὐφραδῆ, τὰ φιλήματά της τόσον θερμὰ ἢ ἐγνώριζε τόσον πολὺ νὰ περισφίγγῃ τὸν ἑραστὴν αὐτῆς διὰ τῶν δεσμῶν τῶν μυρῶν θωπειῶν της, ὥστε ἐμακρύνετο αὐτῆς ἀπηυδηκῶς καὶ μᾶλλον ἐρωτὸληπτος, ὑποταταγμένος καὶ ἔμπλεως μέθης.

Ἄλλ' οὕτω πράττουσα ἱκανοποιεῖ ὅλας τὰς ἐπιθυμίας τοῦ βαρόνου, ὅστις διεισθέρει πᾶσαν τὴν ἐλευθερίαν αὐτοῦ, εὐρίσκειν ὁσάκις ἤθελε τὸ ἐπιθυμῆσαι τὸ πολυθέλητρον πλάσμα, ὅπερ τὸν ἐδέχετο μὲ τὰς ἀγκάλας ἀνοικτάς, ὥραϊον μέχρι τρέλλας καὶ τῶν πλέον ἔστω φρονίμων ἀνδρῶν, ἱκανοποιῶν τὴν ματαιότητά των μᾶλλον ματαιοφρόνων καὶ ἀξιοπρεπῆς ἐνταυτῷ μέχρι τοῦ ἀπροχωρήτου. Οὐδέποτε τῇ διεφύγε λέξις, ἐξ ἧς νὰ διεφαινετο ὅτι ὑπώπτευε τινα διὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς της. Ἄπαξ μόνον τῷ εἶπεν, ὅτι ὁ πατὴρ της ὑπέκυψεν εἰς ἀπρόοπτον συμφορὰν ὅπως φυσικὴν ὅμως, ὅτι ὁ κύριος Μορέλ εἰδείξε πρὸς αὐτάς καλοκάγαθίαν καὶ ζήτησε πρὸς τὰ ζητήματα τοῦ συμπεφέροντος εἶπε μόνον ὅτι ὁ μαρκησίος ἐσκόπει νὰ ἐξασφαλίσῃ τὸ μέλλον της, ἀλλ' ὁ ἀπρόοπτος θάνατός του τὸν ἠμπόδισε νὰ ἐνεργήσῃ κατὰ τὰς ἐπιθυμίας του.

Οὐδὲ λέξις δυσαρκεσίας ἐξῆλθε τῶν χειλέων της, οὔτε πρὸς τὴν ἀνάμνησιν τοῦ μαρκησίου, οὔτε διὰ τὰς πράξεις τῆς μαρκησίας, ἣν οὐδὲως ἀνέφερον.

— Οὕτως, ἔλεγεν ὁ βαρόνος ἀπερχόμενος, ἀγνοεῖ ἐντελῶς ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὁ αὐτοσυργὸς ὅλων τῶν ἀτυχιῶν της.

Καὶ ἐκνευρισμένος καὶ μεθῶν ἠτύχει καὶ ἠγχαριστεῖτο διὰ τὴν ἀγνοίαν ταύτην.

Τὸ μυστήριον, ἄλλως, δι' οὗ ἡ Μαρία ἐκάλυπτε τὰς σχέσεις αὐτῶν εὐηρέσκει τῷ Ροζενδάλ.

Φυλάττων τὴν ἀξιοπρέπειαν τοῦ ὀνόματος, ὅπερ ὁ πατὴρ αὐτοῦ τῷ ἐκκληροδότησεν, ἔκρυψε τοὺς μετὰ τῆς Γερμανῆς ἔρωτάς του, ἔρωτάς τῆς πρώτης νεότητος. !

Ἦδη δέ, ὠρίμου πλέον ἡλικίας καὶ ἐν πάσῃ τῇ ἀκμῇ εὐρίσκόμενος, δὲν ἤθελε νὰ ὑπόκηται εἰς τὴν λογοκρισίαν, ἔστω καὶ διὰ τοὺς μᾶλλον λεπτοὺς καὶ μᾶλλον εὐώδεις ἔρωτάς, ἀλλ' ἔρωτάς διαφθοράς.

Ἐκτὸς τούτου, ὁ βαρόνος πρέπει νὰ ἠγάπησεν ἀπείρως τὴν μιγάδα, διότι οἱ λαὸ Βιλλωδαὶ δὲν τῷ ἐφαινότο ἀντίπαλοι ἀβλαβεῖς. Διὰ τοῦτο ἐφρόντιζε νὰ μανθάνῃ τακτικῶς τὰ ἐν Ρόχῃ συμβαινόντα! "Ὅχι διότι ἐφοβεῖτο. Κατ' ἀρχὴν οὐδὲν ἐφοβεῖτο ὁ βαρόνος. Μήπως οἱ ἀντιθαλάμιοι αὐτοῦ δὲν ἐφυλάσσοντο καλλίτερον τῶν ἀντιθαλάμων διοικητοῦ ἐπαρχίας, ἢ στρατηλάτου τινός;

Ὁ ἀγροκόμος λοιπὸν κατὰ τὰς πληροφορίας του, συνεπεία τῆς ἀναχωρήσεως τῆς συζύγου του, ὀλίγον ἔλειψε ν' ἀποθάνῃ ἐκ τῆς ἐγκεφαλικῆς νόσου, ἐξ ἧς προσεβλήθη, ὡς ἐπαρκηθῆσεν αὐτὴν ὁ ἱατρός. Ἐπὶ ἓνα μῆνα εὐρίσκειτο μεταξὺ ζωῆς καὶ θανάτου.

Ἐξ ἐβδομάδες διέρρευσαν. Ἡ ἰσχυρὰ ἰδιοσυγκρασία τοῦ ἀσθενοῦς ὑπερίσχυεν ἀλλ' ὁ κίνδυνος δὲν παρήλθεν ἐντελῶς. Ἡ πληγὴ τοῦ Νορμανδοῦ ὑπῆρξε βαθεῖα καὶ δηλητηριώδης. Ἡ ὑπερηφάνεια αὐτοῦ προσεβλήθη μᾶλλον παντός ἄλλου. Ἡ φυγὴ τῆς κρεολοῦ ὑπῆρξεν ἐν τῷ τόπῳ μέγα σκάνδαλον. Τὸ ἀρχαῖον ὄνομα τῶν λαὸ Βιλλωδαὶ κατέστη καταγέλαστον! Ἐπειδὴ δὲ οἱ λαὸ Βιλλωδαὶ ἦσαν πολὺ ὑπερήφανοι, τὸ σκάνδαλον τοὺς προσέβαλε καιρίως. Ὁ πρόπαππος αὐτῶν, προσβληθεὶς ὑπὸ ληστῶν εἰς τὸ 75^{ον} ἔτος τῆς ἡλικίας του, καὶ βασανισθεὶς ὑπ' αὐτῶν ὅπως καταδείξῃ τὸ μέρος, εἰς ὃ ἔκρυπτε τοὺς θησαυρούς του, ἠρνήθη νὰ εἴπῃ λέξιν καὶ ἀπέθανεν ὑπὸ τὰς βασάνους.

— Δὲν μὲ μέλλει διὰ τὰ χρήματα, εἶπεν, ἀλλ' αἰσχύνομαι σκεπτόμενος ὅτι δύναται νὰ ὑποτεθῇ ὅτι ἐφοβήθη.

Ἡ ὑπερηφάνεια καὶ ἡ γενναιοῦτης ἦσαν ἡ βᾶσις τοῦ χαρακτήρος των.

Ὁ Ἄνδρέας λαὸ Βιλλωδαί, ἅμα τῷ ἀκούσματι τῆς καταστροφῆς, ἔσπευσεν εἰς Ρόχην. Ἐν στιγμῇ ἐχεφροσύνης ὁ Ἰωάννης, ἀναγνωρίσας αὐτόν, τὸν ἠσπάσθη καὶ τῷ εἶπε :

— Σοὶ ἀπαγορεύω νὰ ἀρίσῃς τὸν πρίγκηπα, οὐδὲ νὰ προφέρῃς λέξιν ἐπιπληξέως πρὸς τὴν γυναῖκα ἐκείνην, ἐὰν τὴν ἀπαντήσῃς. Ζῆσον ὡς μέχρι τοῦδε καὶ θὰ ἴδωμεν.

Τί νὰ ἴδωσιν;

Ὁ Ἄνδρέας δὲν τὸν ἠρώτησε περὶ τούτου, ὡς οὔτε ὁ πλοίαρχος, ὅστις ἐπληροφόρηθη τοῦτο παρὰ τοῦ ἀδελφοῦ του εἰς τὰς Ἀσόρας, ὅπου τὸ πλοῖόν του εὐρίσκειτο.

Ὁ Ἰωάννης ἦτο ὁ πρωτότοκος καὶ ἐσέβοντο τὴν ἱεραρχίαν τῆς οἰκογενείας. Ἦτο μία ἀπὸ τὰς ἰδιοτροπίας των.

Ἡ Μαρία-Εὐαγγελία ἠδύνατο λοιπὸν νὰ ζῆ ἀφόβως ἐν μέσῳ τῆς περιβαλλούσης αὐτὴν πολυτελείας, ἔθια εἶχε ἀνέτως, ὡς ἐὰν ἦτο ἐν τῷ στοιχείῳ αὐτῆς. Τόσῳ δὲ μᾶλλον ἀφόβως ἐβίον, ὅσα ἡμέραν τινὰ ἡ μαρκησία δ' Ἀρτὰν ἐννοήσασα τὴν παιζομένην πρὸ αὐτῆς κωμωδίαν εἶπε πρὸς τὸν βαρόνον :

— Ἐγένεσο λοιπὸν τελείως ἐχθρὸς μας;

— Τί σὲ μέλει; αὐτὴ ἀγνοεῖ τὰ πάντα, ὡς πρὸς σὲ εἶναι ξένη ἀβλαβής, δι' ἐμὲ εἶναι ἀπλῶς πολυτέλεια καὶ ἐρωμένη.

— Δηλαδὴ ἄθυμα.

— Πολύτιμον, λίαν πολύτιμον, εἶπε τονίζων τὴν λέξιν, καὶ ἀπαγορεύεται νὰ τὴν ἐγγίσῃ τις. Αὐτὴ ἀγνοεῖ ὅτι ὑπάρχεις μίμῃσιν τὴν θὰ σοὶ τὸ χρεωστῶ χάριν.

— Ὡ! οἱ ἄνδρες! εἶπεν ἡ μαρκησία.

Ἄλλ' ἦτο ἰδιοτροπία βασιλείας. Οἱ αὐλοκοὶ ὤφειλον νὰ τὴν σεβασθῶσι. Καὶ ἡ τοῦ Ροζενδάλ ἐγένετο σεβαστή. Ἐν τούτοις ἡ κωμωδία τῆς ἀρπαγῆς ἐτελείωσεν. Ἦδη ἤρξατο τὸ ὄραμα.

Σ'

Ἐπλησίαζε νὰ τελειώσῃ ὁ Αὐγούστος. Τὰ παράθυρα τοῦ μεγάρου τῆς κρεολοῦ ἦσαν κλειστά πρὸς τὸ μέρος τῆς ὁδοῦ καὶ μόνον τὰ πρὸς τὸν κήπον βλέποντα ἦσαν ἠνεωγμένα καὶ ἔφερον τὴν ὄρσον, ἧτις ἀνεπτύσσεται ἐκεῖ ἐκ τοῦ συχοῦ καὶ ἀφθόου κατα-

βρέγματος. Ἡ πόα διεισθέρει τὴν βελουδῆν χροιάν της, σκιαζομένη ὑπὸ τῶν δένδρων.

Ἐννέα ὥρας ἐσήμαινε τὸ ἐν τῷ καλλινητῆρι τῆς Μαρίας ἐκκρεμές. Τὸ καλλινητῆριον τοῦτο ἔφερον εἰς μεγαλοπρεπῆς θερμοκηπίον, κείμενον εἰς τὴν ἄκραν τοῦ μεγάρου καὶ κατέχον ὅλον τὸ μεταξὺ τῆς ὁδοῦ καὶ τοῦ κήπου διάστημα πρὸς τὸ δυτικὸν μέρος.

Ἐξ ὑπερτάτης λεπτότητος ὁ βαρόνος εἶχε μεταφέρει ἐν τῷ θερμοκηπίῳ ἐκείνῳ φυτὰ τῶν τροπικῶν, ὥστε ἡ Μαρία-Εὐαγγελία ν' ἀναπολῆ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν της καὶ τὴν γενέθλιον αὐτῆς γῆν. Αἱ εὐώδεις βανίλλια περιελλίσσοντο περὶ τοὺς λεπτοὺς κιονίσκους, τοὺς μέχρι τοῦ κρυσταλλίνου θόλου ἐξικινυμένους, μετὰ τῶν ὠρίμων χρυσιζόντων πυρήνων των. Οἱ φοινίκες ἀνεπτύσσον τὰ πλατέα καίψαλιδω τὰ φύλλατων ἐν εἶδει λοφίων ἐπὶ πτέριδος, ἐχούσης τὰ ἄκρα αὐτῆς ἀκιδωτὰ δίκην βελῶν. Αἱ βανανέαι ἐξέτεινον τὰ μακρὰ πτερά των ἐπὶ τῶν ἐξ ἰνδοκαλάμου κεχρυσωμένων ἐδρῶν καὶ τῶν σχοινοπλέκτων ἀνακλίντρων, τῶν τοποθετημένων πλησίον τῶν πηδάκων, τῶν ὁποίων τὸ ὕδωρ ἐπανεπίπτεν ὡς ἀδαμάντινος βροχῆ ἐν εὐρυχώροις λεκάναις ἐκ λευκοῦ μαρμαροῦ.

Ἐκεῖ εὐχαριστεῖτο νὰ κάθηται ἡ κρεολός. Ἐκεῖ ἔμενον ὥρας ὁλοκλήρους, ἐρεῖδομένη ἐπὶ τοῦ πρὸς τὴν ὁδὸν ἐξώστου, παρατηροῦσα τὰς κυκλοφορούσας ἀμάξας διὰ τῶν βαθυχρῶν ὀφθαλμῶν της, ὡς νὰ ἀνέμενέ τινα, ζητοῦσα ν' ἀναγνωρίσῃ αὐτὸν μεταξὺ τοῦ πλήθους τῶν διαβατῶν.

Τὴν πρωίαν ἐκείνην ἡ Μαρία εἶχε μόλις ἐξέλθει τοῦ κοιτῶνός της, καὶ εἰσερχομένη ἐν τῷ καλλινητῆρι, ἔλυε τὰ μακρὰ κύματα τῆς μελανῆς κόμης της, ὅτε φωνὴ καθαρὰ τὴν ἐκάλεσεν ἀποτόμως :

— Κυρία!

Ἡ κρεολός ἐστράφη καὶ ἠρώτησε :

— Τί τρέχει, Βαρβάρα;

Ἡ καθαρόφωνος θαλαμηπόλος ἦτο τφόντε ἡ ἀρχαία ἡμῶν γνώριμος Βαρβάρα, ἧτις εἶχε μετασηματισθῆ εἰς θαλαμηπόλον τοῦ θεάτρου τῶν κωμωδιῶν. Οὐδὲν ἐν αὐτῇ ἐπρόδιδε τὴν πρώην χωρικὴν, ἐκτὸς τῶν μικρῶν χειρῶν αὐτῆς, αἵτινες ἦσαν ἐρυθρότεροι τοῦ δέοντος. Ἄλλὰ καὶ εἰς αὐτάς ἔτε παρατηρεῖτο ἡ βελτιώσις· ἐν Ρόχῃ ἦσαν καταπόρφυροι, ἦδη δὲ μόλις ἐρυθραὶ· ἀλλὰ διὰ τοῦ χρόνου καὶ τῆς χρήσεως καλλωπιστικῶν ἀλοιφῶν, ἤθελον καταστῆ βεβαίως λευκαὶ καὶ ἀπαλαὶ ὡς ἡ μέταξα. Μόνον δὲ ἀλλάζουσα φωλεὰν ἠλλαξε καὶ σχῆμα· ἂν καὶ ὑπὸ τότε φρόχου αὐτῆς φόρεμα, τὸ κατασκευασθὲν ὑπὸ ἐμπείρου ραπτρίας καὶ τὰς ἐκ βερενικωμένου δέρματος εὐμαρίδας της, ὑπὸ τὰς σκωτικὰς περικνημίδας αὐτῆς, εἶχε τὴν καλαισθησίαν νὰ μείνῃ πάντοτε ἡ ἀφελὴς χωρική, ἣν ἐγνώρισαν. Εἰς τὴν ἐρώτησιν τῆς κρεολοῦ, ἀπήντησεν :

— Ἐπιθυμεῖτε νὰ γνωρίσητε τὸν νέον κύριον;

— Ποῖον κύριον;

— Τὸν μαρκησίον δ' Ἀρτάν;

Καὶ μολονίτι ἐπρόφερε τὰς λέξεις ταύτας νορμανδιστί, ἡ κυρία αὐτῆς δὲν ἐπρόσεξε, διότι τὴν ἠνώθησε κάλιστα· καὶ περιελλίσσασα ταχέως τὴν μακρὰν κόμην της ἐν

είδει στέμματος ἐπὶ τῆς κεφαλῆς της, ἐπανελάβε ταχέως :

— Φέρε μου τὸν κοιτωνίτην μου.

Καὶ περιτυλιχθεῖσα ἐν βίᾳ εἰς τὰ μακρὰ κύματα ἐσθῆτος, χρώματος παλαιοῦ χρυσοῦ, μὴ ἔχουσης ἄλλον κόσμημα ἐκτὸς κοσμημάτων βαθυτέρου χρώματος, διέσχισε τὸ καλλυπτήριον καὶ τὸν κοιτωνά της καὶ διηυθύνθη πρὸς τὸ θερμοκήπιον.

Τὸ εὐρύχωρον παράθυρον, τὸ φέρον πρὸς τὸν ἐξώστην ἦτο κλειστόν. Ἡ Βαρβάρα εἶχε δίκαιον. Ἡ κυρία της ἤθελε νὰ γνωρίσῃ τὸν νέον δ' Ἀρτάν, ἦτο μάλιστα ὁ κυριώτερος πόθος αὐτῆς.

— Εἶναι ἐκεῖ, εἶπεν ἡ Βαρβάρα· μοῦ τὸν εἰδείξεν ἡ Σουσάνη.

Ἡ Σουσάνη ἦτο ἡ πραγματικὴ θαλαμηπόλος τῆς Μαρίας, ἡ Βαρβάρα ἦτο ἡ ἀπλῆ βοηθός, ἀλλὰ λίαν προσφιλὴς τῇ κρεολῶ, ἣν ἐπεριποιεῖτο μετὰ ζήλου. Πράγματι, ὁ νέος μαρκήσιος, ὁ μελαγχολικὸς Ρολάνδος, ὡς τὸν ἀπεκάλεσε ἡ ὑποκόμησσα δὲ Σερναί, ἴστατο ἐπιπικρὸς ἐν τῇ ὁδῷ πρὸ τῆς ἐξωθύρας τοῦ ἀπέναντι μεγάρου.

Τὸ μέγαρον τοῦτο ἀνήκειν εἰς εὐγενῆ Ρώσον, λίαν ἐκτιμώμενον ἐν τῇ ἀποικίᾳ τῶν ξένων, διὰ τὸν ἱπποτικὸν χαρακτήρα του, τὸν κόμητα Σουβίνσκη. Ὁ κόμης, κατὰ τι πρεσβύτερος τοῦ Ρολάνδου, ἦτο στενὰ συνδεδεμένος μετ' αὐτοῦ, καὶ σχεδὸν καθεκαστην ἕκαμνον ὁμοῦ τὸν προϊόν των περιπατοῦν εἰς τὸ δάσος.

— Ἄνοιξε τὸ παράθυρον, διέταξεν ἡ κρεολός.

Ἡ Βαρβάρα ὑπήκουσεν.

Ἡ Μαρία· Εὐαγγελία παρετήρησεν αὐτὴν ἐντὸς κατόπτρου· εἶδεν ὅτι ἦτο ὡραία καὶ ἐλθούσα ἐποποθετήθη ἐν πλαστῇ ἀφελείᾳ ἐν μέσῳ τοῦ παραθύρου ἀκριβῶς ἀπέναντι τοῦ ἱππέως.

Τὰ φύλλα τῶν βανιλλίων ἐπανεπίπτον περὶ αὐτὴν ὡς τὸ ἐκ φύλλων πλαίσιον τῶν νεωτέρων εἰκόνων.

Ἄπο τῆς ὁδοῦ βλέπων τις αὐτὴν ἐν τοιαύτῃ θέσει, θὰ τὴν ἐξελάμβανεν ὡς ἰδεῶδες τι. Ἄλλ' αἰφνης ἀπεσύρθη βιαίως πρὸς τὰ ὀπίσω, ἰδοῦσα ἵππον καὶ ἱππέα ἴσταμένους ἀπέναντι αὐτῆς.

Ὁ Ρολάνδος ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τὸν πῖλόν του καὶ προσέκλινεν.

Ἡ Μαρία· Εὐαγγελία ἐπανεπὶ ἔστη· ἐστῆ ἐπὶ μικρὸν ἐπὶ τῶν κιγκλίδων τοῦ ἐξώστου καὶ βυθίσασα, οὕτως εἶπεῖν, τὸ βλέμμα της, περιέβαλε τὸν νεανίαν, καταληφθέντα ὑπὸ θαυμασμοῦ διὰ τοῦ βλέμματός ἐκείνου.

Τὰ βλέμματά των τότε διεσταυρώθησαν. Τί συνέβη κατὰ τὸ βραχὺ ἐκείνο διάστημα ὀλίγων μόνον δευτερολέπτων ;

Ἐν τινι κινήματι τῆς κρεολῶ, τὸ ὄρασμα τοῦ προϊοῦ φορέματός της ὑπεχώρησε μικρὸν καὶ ὁ Ρολάνδος ἠδυνήθη νὰ παρατηρήσῃ τὴν ἄκραν στήθους πρωτοτύπου, λευκοῦ ὡς τὸ γνησιώτερον ἄβόριον, λαίμων ἐξαισίον καὶ τὰ ἐρυθρὰ χεῖλη ἡμίανονικτα, καὶ τόσον πρόσφορα εἰς ἀσπασμόν !

Ἡ βαθεῖα κόμη της περιέβαλε τὸ ἐντελές ὡσεὶδὲς τοῦ προσώπου της, ἐνῶ ὡς ἐ-

στηρίζετο ἐπὶ τοῦ ἐξώστου, διεγράφετο ἡ καλλιτεχνικὴ της ἐντέλεια.

Ἡ Μαρία ἠρθῆρσεν, ἔκλεισεν ἐπὶ στιγμὴν τὰ ὄμματα, ἔκλινε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐξηφάνισθη.

Ὁ νεανίας δὲν ἐκινήθη, ἔμεινε προσηλωμένος ἐπὶ τῆς ἀσφάλτου τῆς ὁδοῦ, ὅταν δὲ ὁ κόμης Σουβίνσκη ἐφάνη καὶ τῷ ἔτεινε τὴν χεῖρα στρέψας τὴν κεφαλὴν τοῦ ἵππου τοῦ πρὸς τὸ μέρος τῆς παρόδου τοῦ Φριελάνδ, ὁ Ρολάνδος τὸν ἠκολούθησεν, ἂν καὶ ἐπόθει ἡ ὄπτασία ἐκείνη νὰ διήρκει αἰωνίως. Εὐτυχῶς, καίτοι ἐξαφανισθεῖσαν, ἐγνώριζε ποῦ νὰ τὴν ἐπανεύρῃ. Ἐκτοτε ὁ βίος τοῦ νεανίου δὲν ἦτο ἄσκοπος· ἀλλὰ ἐνεκλείεν εἰς αὐτὸν μόνον τὰ σπέρματα τοῦ μεγάλου ἐκείνου πάθους, τοῦ ἤδη ἀναπτυσσομένου. Εἶπε μόνον εἰς τὸν φίλον του ἐνῶ ἐβάδιζον οἱ ἵπποι των παραπλευρῶς. Ποία εἶναι ἡ κυρία ἡ κατοικοῦσα τὸ ἀπέναντι ὑμῶν μέγαρον;

— Μία κρεολός.

— Κατοικεῖ μόνη ;

— Παντάσῃ μόνη.

— Εἶναι πλουσία ;

— Πολὺ πλουσία· εἶναι φίλη τοῦ Ροζενδάλ, τί θέλεις πλέον τούτου.

— Εἶναι ἐλευθέρᾳ ἢ ἐγγαμῶς ;

— Οὐδεὶς γινώσκει, οἱ ὑπηρετῆται της, ὁμιλοῦσι σπανίως, τὴν εἶδες ;

— Εἰς τὸ παράθυρόν της πρὸ ὀλίγου. Ὁ Σουβίνσκη ἦναψε σιγάρον καὶ εἶπε·

— Νὰ τὸ εἴπωμεν καθαρὰ καὶ σωστά, εἶναι ἐξαισία γυνή.

Ὁ Ρολάνδος δὲν ἀντέλεξεν, ἐξ ἄλλου μέρους καὶ ἡ Μαρία Εὐαγγελία ἐσκέπτετο.

Ἐνεδῆθη ἐσπευσμένως καὶ διέταξε νὰ ζευξῶσι.

Εἰς τὰς δέκα ὥρας π. μ. ἦτο ἐντελῶς ἔτοιμος καὶ ἐπέβαινε τῆς ἀμαξῆς της.

— Εἰς τὸ μέγαρον Ροζενδάλ, εἶπε πρὸς τὸν ἀμαξηλάτην.

Ὅταν ἐφθασεν ἐκεῖ ὁ θαλαμηπόλος ἔτρεξε πρὸ αὐτῆς καὶ τὴν ὑπεδέχθη.

Ὁ Λουδοβίκος μόνον ἴσως ἐγνώριζε τὴν ἀληθῆ σχέσηιν τοῦ κυρίου αὐτοῦ.

— Κυρία τῆ εἶπεν, ὁ κ. βαρόνος δὲν εἶναι ἐδῶ, ἀλλ' ἂν θελήσητε νὰ τὸν περιμένετε θὰ ἔλθῃ μετὰ μίαν ὥραν.

— Καλὰ· θὰ περιμένω.

Ἡ κρεολός διήλθε τὸν πρόδρομον, μετὰ τούτου δὲ μακρὰν στοάν καὶ ἐφθασεν εἰς μικρὰν αἴθουσαν συνεχομένην πρὸς τὸ γραφεῖον τοῦ Μαξίμου. Ἐπεριπάτησε κατ' ἀρχὰς ὀλίγον, μετὰ τοῦτο ἐζήτησε διόπτρας διὰ νὰ παρατηρήσῃ τὰς εἰκόνας καὶ τὰ ἐπιπλα, καὶ ἔπειτα ἀπεφάσισε νὰ γράψῃ καὶ ἐζήτησε γραφεῖον καὶ χάρτην.

Τὸ γραφεῖόν του ἦτο ἀνοικτόν.

Καθ' ἣν στιγμὴν εἰσῆρχετο ἐν αὐτῷ θαλαμηπόλος τις εἰσῆγαγεν ἐπισκέπτῃν ἐν τῇ πλησίον αἴθουσῃ τῇ κειμένη ἐν τῇ ἀντιθέτῳ πλευρᾷ ἐκείνης ἐν ἣ ἔκειτο τὸ καλλυπτήριον ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐξῆλθεν αὐτὴ πρὸ ὀλίγου.

Ὁ θαλαμηπόλος τῷ ἔλεγεν :

— Ὁ κύριος βαρόνος σὰς παρακαλεῖ νὰ ἀναμείνετε τὴν ἐπάνοδόν του.

Ἡ Μαρία ἔρριψε τὸ βλέμμα ἐν τῇ αἰθούσῃ ἐκείνῃ καὶ παρετήρησε κομψὸν τινα κύριον ἐνδεδυμένον μέλανα ἐνδυμασίαν, ὅστις

ἐκάθησεν ἐπὶ ἀνακλίντρου καὶ ἔθεσε τὸν πῖλόν του πλησίον αὐτοῦ.

Ἐλαβε χάρτην ἐν τούτοις καὶ ἐκάθισεν νὰ γράψῃ :

Φίλτατε Μαξίμ,

«Στενοχωροῦμαι· θέλω νὰ διοργανίσῃς ἐορτήν, ἐν ἣ νὰ παρευρεθῶ μετῃμφισμένη καὶ ἄγνωστος. Θέλω ὀλόκληρον ἡμέραν νὰ εὐρεθῶ στηριζομένη ἐπὶ τοῦ βραχίονός σου, ἐνώπιον ὄλου ἐκείνου τοῦ κόσμου ὅστις δὲν μὲ γνωρίζει καὶ ὃν ἐν τούτοις ἐπιθυμῶ νὰ γνωρίσω. Θέλω νὰ σὲ ἴδω περικυκλούμενον ὑπὸ τοῦ πλήθους τῶν κολάκων ὡς πρίγκιπα, ὡς καὶ πράγματι εἶσαι τοιοῦτος, καὶ ἐκ τῶν ἰσχυροτέρων ! Τὰ πάντα δύνασαι. Μὴ μοῦ ἀρνηθῆς λοιπόν. Ἄς γείνη ὅπου θελήσης, ἢ εἰς τὸν Πύργον σου τῶν Φερδὸλ ἢ εἰς τὸ μέγαρον σου. Ἡμῖν σήμερον δυσθυμῶς, καὶ ἦλθον, θὰ μοὶ τὸ συγχωρήσης ; ὡς ἡ πρόγονος ἡμῶν Εὐα, αἱ γυναῖκες εἴμεθα ὅλοι περιέργοι !

»Σὲ ἀγαπῶ διαπύρως.

»ΜΑΡΙΑ».

Καθ' ἣν στιγμὴν ὑπέγραψεν, ἤκουσε βήματα εἰς τὴν πλησίον αἴθουσαν, ἔπειτα διπλὴν κραυγὴν ἐκπλήξεως.

— Ὁ δικηγόρος !

— Σὺ, Ραβού ;

Ἦτο ὁ ἄνθρωπος τοῦ ἀνακλίντρου, ὅστις ἐπρόφερε τὰς λέξεις ταύτας, ἅμα ἰδὼν τὸν θαλαμηπόλον.

— Σιώπησον λοιπόν, δυστυχῆ, ἐκραύησεν ὁ Ραβού, θὰ μὲ χαντακώσης !

— Πῶς ;

— Ἐδῶ ὀνομάζομαι Λουδοβίκος Ραβινέλ.

— Εἶσαι ἐδῶ πρὸ πολλοῦ ;

— Πρὸ δώδεκα ἐτῶν.

— Πλησίον τοῦ βαρόνου ;

— Πλησίον του.

— Πρὸς ποῖον σκοπὸν ;

— Σιωπῆ· ἤλπισα ὅτι δὲν θὰ σὰς ἐπανεβλέπον. Ἄλλ' ἐπειδὴ ἡ τύχη σὰς ἔφερε σὰς πόδια μου, δόσθε μου τὴν διεύθυνσίν σας καὶ θὰ σὰς ἐξηγήσω τὰ πάντα.

Ἡ κρεολός ἔγραψε ταχέως ἐπὶ χαρτίου : «Ὁ Ραβού μετωνομάσθη Λουδοβίκος Ραβινέλ, πρὸς τί ;»

— Καὶ σεῖς, εἶπεν ὁ θαλαμηπόλος τί ἤλθατε νὰ κάμητε ἐδῶ, μετὰ τὴν φοβερὰν ἐκείνην δολοφονίαν ;

— Καὶ ἐγὼ ἐπίσης θὰ σοὶ ἐξηγηθῶ . . . σοὶ ἠμῶν . . . ὅτι ὁ Ρουμπινὼ καὶ ἐγὼ δὲν ἤμεθα ἐνοχοί . . . τοῦλάχιστον διὰ τὸ ἐγκλημα τοῦτο ! . . .

— Τέλος πάντων, τί ἔρχεσθε νὰ κάμητε ἐδῶ ! . . .

— Διὰ μίαν ὑπόθεσιν.

— Ποίου εἶδους ;

— Ἐνθυμῆσαι τὸ παιδίον ἐκεῖνο ;

— Τὴν θυγατέρα τῆς Γερμανῆς ;

— Ναί· φρονῶ ὅτι τὴν ἐπανέυρον.

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας ἡ Μαρία· Εὐαγγελία ἐνθυμήθη ὅτι εἶπε πρὸς αὐτὴν ὁ βαρόνος περὶ τοῦ παιδίου, τὸ ὁποῖον ἀπωλέσθη.

— Ποῦ εἶναι τὸ κοράσιον αὐτό ; ἠρώτησεν ὁ Ραβού.

— Εἰς τὸ Παρίσι.

— Πῶς τὸ ἐμάθετε ;

— Ἐκ τῆς πανομοιότητος αὐτῆς πρὸς τὴν μητέρα της, εἶνε ἀπίστευτος.

Τὸ βλέμμα τῆς κρεοῦ προσηλώθη ἐπὶ τῆς εἰκόνας τῆς Γερμανῆς, τῆς κρεμαμένης ἐν πλήρει φωτὶ, ἀπέναντι τοῦ γραφείου τοῦ βαρόνου. Ἀνεσκίρτησε καὶ ἐπληξεν διὰ τῆς χειρὸς τὸ μέτωπον αὐτῆς.

— Καὶ ἔρχεσθε νὰ πωλήσητε τὸ μυστικὸν αὐτὸ εἰς τὸν βαρόνον; ἠρώτησεν ὁ Ραβού.

— Καὶ ἂν τοῦτο ἦτο; ...

— Ὅχι σήμερον· θέλω νὰ σὰς ἴδω πρῶτον· κατόπιν τὸ λέγετε.

— Ὁ κύριος δὲ Ροζενδάλ εἰδοποιήθη.

— Γράψατέ του ὅτι θέλετε ν' ἀποκτήσητε τὴν πεποιθήσιν ὅτι εἶναι αὐτὴ ἡ ἴδια· ὅτι ἠπατήθητε ἐπὶ τινῶν ζητημάτων, ὅτι θέλετε τέλος πάντων, ἀλλὰ μὴ τῷ λέγετε ἀκόμω τὴν ἀλήθειαν.

— Ἔστω· πότε θὰ σὲ ἴδωμεν;

— Αὔριον.

— Κατὰ ποίαν ὥραν;

— Κατὰ τὰς ἑννέα τὸ πρωί· ὁ βαρόνος καταγίνεται εἰς τὰς ὑποθέσεις του ἐν τῇ τραπέζῃ καὶ εἶμαι ἐλεύθερος. Ποῦ κατοικεῖτε;

— Ὀδὸς Ριβολί 174.

Καὶ ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἐπρόσθεσεν:

— Ἄλλως τε ἰδοὺ ἡ διευθυνσίς μας:

«Δελόγκ καὶ Ρουμπινώ».

— Καλῶς, εἶπεν ὁ Ραβού, ἀλλὰ πρὸς Θεοῦ, φύγε! Ἐξελλθε!

— Ἐς αὔριον.

Καὶ ὁ Ραβού ὠδήγησε τὸν δικηγόρον διὰ τῶν αἰθουσῶν.

Καὶ ἐξερχομένου τούτου, ἔθεσε τὸν δάκτυλον εἰς τὰ χεῖλη του καὶ ἐπανέλαβε:

— Σιωπή!

Ἡ Μαρία-Εὐαγγελία ἔσπευσε νὰ σημειώσῃ: «Ὀδὸς Ριβολί, 174, Δελόγκ καὶ Ρουμπινώ. Τὸ παιδίον εὐρέθη. Νὰ πωληθῇ εἰς τὸν βαρόνον τὸ μυστικὸν αὐτό. Φοβερά δολοφονία». Καὶ ἔθεσε τὴν σημειώσιν αὐτὴν ἐν μικρῷ σημειωματαρίῳ ἐκ δέρματος τῆς Ρωσσίας μὲ χρυσοῦς γωνίας.

Τὸ εἶχε μόλις κρύψει, ὅταν ὁ Ραβού ἐπανελθὼν εὐρέθη κατὰ πρόσωπον αὐτῆς.

Τὰ γόνατα τοῦ θαλαμηπόλου ἐκάμψθησαν, κατέστη ὠχρότερος σουδαρίου καὶ ἐπιθύρπεν:

— Ἦσθε ἐκεῖ, κυρία;

— Ναί.

Ἔθεσε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου του, σταγόνες ἰδρώτος ἔρρεον ἐξ αὐτοῦ.

— Τὸ εἶχον λησμονήσει, ἐτραύλισεν ἐκεῖνος! ὅ,τι συνέβη ἦτο ὄλως ἀπρόοπτον! καὶ ἠκούσατε;

— Τὰ πάντα.

— Λοιπόν...

— Γνωρίζω ὅτι δὲν ὀνομάζεσσι Ραβινέλ, ἀλλὰ Ραβού...

— Δὲν δύναμαι νὰ τὸ διαψεύσω.

— Πρόκειται περὶ ἀρπαγέντος ἢ ἀπωλεσθέντος παιδίου, δὲν ἤξεύρω καλῶς· τὸ παιδίον εὐρέθη καὶ εἶναι τέκνον τοῦ βαρόνου Ροζενδάλ.

— Ἀληθῶς.

— Σὺ δὲν θέλεις νὰ τὸ μάθῃ ὁ βαρόνος· πρόκειται δὲ καὶ περὶ δολοφονίας τινός, εἰς

τὰ ἔχνη τῆς ὁποίας εὐρίσκονται δὲν εἶν' ἔτσι; — Σωστά.

Ὁ Ραβού δὲν ἦτο πλέον ὠχρός, ἀλλὰ κατακόκκινος· ἐνόμιζέ τις ὅτι ἤθελε προσβληθῆ ἐξ ἀποπληξίας, ὅπως ὁ λα Βιλλωδαί.

— Ἐχάθην. Ἀλλὰ δύναμαι τούλαχιστον νὰ διακηρύξω ὅτι ἡ συνείδησίς μου εἶναι ἡσυχος.

Ἡ Μαρία τὸν ὑπεστήριξε διὰ χειρὸς τρεμούσης, καθ' ἣν στιγμὴν ἐπιπτεν ἐπὶ ἀνακλίντρου.

— Ἐχάθης; διατί; εἶπεν αὕτη.

— Δὲν εἶσαι φίλη τοῦ κυρίου Ροζενδάλ;

— Σὺ, ἀφοῦ δὲν ἐπιθυμεῖς νὰ εὕρῃ τὸ τέκνον του, θὰ ἦσαι βεβαίως ἐχθρὸς του;

— Ἐχω μεγάλας ἀφορμὰς κατ' αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, κυρία, εἶπεν ὁ Ραβού, ἀναλαβὼν ὀλίγον θάρρος. Ὑπέφερα μυρίας βασάνων ἐξ αἰτίας του. Προσεπαθῆσα νὰ τοῦ ἀποδώσω μέρος αὐτῶν καὶ δύνασθε νὰ τὸν εἰδοποιήσετε περὶ τούτου, διότι ἀφοῦ ἡ τύχη μὲ ἐπρόδωσε, θὰ φύγω πρὶν μὲ διώξῃ, ἢ θὰ μεταβῶ εἰς ἄλλο μέρος νὰ ζήσω.

— Καὶ ἂν ἀντὶ νὰ σὲ προδώσω, καθιστάμην βοηθὸς καὶ σύμμαχός σου;

— Τί λέγετε;

— Ὅτι ἡ τύχη ὄχι μόνον δὲν σὲ ἐπρόδωσε, ἀλλὰ σὲ βοηθεῖ μάλιστα· ὅτι δύναμεθα νὰ συνεννοηθῶμεν, καὶ ἀφοῦ μάθω τὰ πρὸς σὲ ἀμαρτήματά του θὰ σὲ βοηθήσω. Ἐλθέ τὸ ἑσπέρας.

— Ποῦ;

— Εἰς τὴν οἰκίαν μου.

— Ὁ κύριος βαρόνος ἔρχεται, εἶπεν ὁ Ραβού.

Ὁ Μάξιμος εἰσῆρχετο τῷ ὄντι.

Ἐβρίψεν τὸν πῖλον καὶ τὰς χειρίδας του ἐπὶ μικρὰς τραπέζης καὶ ἔτεινε τὰς χεῖρας πρὸς τὴν κρεοῦ.

— Σὺ ἰδῶ;

— Ἐγὼ ἡ ἴδια.

— Τί εὐάρεστος ἐκπληξίς!

— Ἡθέλησα νὰ σὲ ἴδω.

— Πρὸς ποῖον σκοπὸν, εἶπεν ὁ βαρόνος, ἐξετάζων αὐτὴν διὰ τοῦ βλέμματός.

Τῷ ἔδειξε τὴν ἐπιστολὴν ἀνοικτὴν ἐπὶ τῆς τραπέζης.

— Ἐπρόκειτο νὰ φύγω, τῷ εἶπε, καὶ σοὶ ἔγραψα.

Ὁ βαρόνος ἀνέγνωσε τὸ χαρτίον.

— Μία ἰδιοτροπία, εἶπεν.

— Σοὶ ἀπαρέσκει;

— Τοῦναντίον, μὲ κατευχαιριστεῖ, εἶνε διασκέδασις ἢ δύναμαι νὰ σοὶ χορηγήσω; εἶναι δι' ἐμὲ εὐτύχημα;

Ὁ Ραβού ἀπῆλθε.

— Θέλω νὰ γνωρίσω τὸν πύργον σου.

— Τῶν Φερόλ;

— Ναὶ τὴν μαγικὴν κατοικίαν ἧς τόσον ἐξείρουσι τὴν πολυτέλειαν, καὶ τοὺς φίλους σου, τοὺς δ' Ἐλύ, τοὺς Σαμουήλ, τοὺς δ' Ἀρτάν καὶ εἰκοσιν ἄλλους, βλέπεις ὅτι ὅλα τὰ ἔμαθα· μόνον ἂν νεύσης ὅλοι αὐτοὶ θὰ σὲ ὑπακούσωσι.

— Πονηρά! τὸ θέλεις;

— Ναί, θέλω νὰ λάμψω, ὅπως μ' ἀγαπήσης πλείοτερον.

— Εἶναι τοῦτο δυνατόν;

— Οἱ ἄνδρες εἶναι μάταιοι· ἀγαπῶσι με-

τρίως τὰ ἴα ἄτινα κρύπτονται καὶ πολὺ τὰ ρόδα οἵτινες ὅλοι ζητοῦν νὰ δρέψωσι!

Ὁ βαρόνος ἐμειδίασε.

— Αἱ ἐπιθυμίαι σου εἶναι διαταγαί, δι' ἐμέ, τῇ εἶπε, θὰ ἔχῃς τὴν ἐορτὴν σου καὶ μεγαλοπρεπῆς μάλιστα! συμπεφωνημένον σκέφθητι ὅτι πρέπει νὰ ἦσαι ἡ βασίλισσα αὐτῆς, νὰ κατασταθῆς θαυμασία.

— Βασίλισσα κεκρυμμένη, εἶπεν ἐκείνη μυστήριον καὶ ἔρωσ!

Καὶ διὰ τῆς γλυκυτέρας φωνῆς της:

— Θὰ σὲ ἴδω ἀπόψε; τὸν ἠρώτησεν.

Ἐκεῖνος ἐπροφασίσθη ὅτι θὰ εἰδείπνα εἰς τὴν ἐξοχὴν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ κολοσσαίας ἐπιχειρήσεως. Ἐπρεπε νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν ἐγγραφὴν δημοσίου δανείου μεγάλου τινός κράτους.

— Καὶ θὰ ἔχῃς μέγα μερίδιον, τῇ εἶπε. Εἰς πᾶσαν πράξίν μου θέλω σὺ νὰ ἦσαι ἡ κυρία μου σκέψις.

Τοῦτο ἦτο δι' αὐτὸν ἡ μόνη εὐδαιμονία.

Ἐκείνη ἠγέρθη ὅπως ἀναχωρήσῃ.

Περιέβαλε περὶ τὴν ὄσφυν αὐτῆς πλατεῖαν ζώνην ἐκ Σινικοῦ κρεπίου ἐπὶ ἐσθῆτος μελανῆς ἐκ τοῦ αὐτοῦ ὑφάσματος, ἧτις ἀνοικτὴ περὶ τὸν λαιμόν, ἄφινε νὰ διαφαίνηται ἡ ἀντιθεσίς τῆς ἀλαμποῦς ἐπιδερμίδος της πρὸς τὸ βαθύ χρῶμα τοῦ ἐνδύματος· ἡ ἐνδυμασία της ἦτο καλλιτεχνική.

Καὶ ἦτο τόσῳ προκλητικὴ ἡ ἀπειρος χάρις τοῦ σώματός της, τόσον ἠδουάτη τοῦ βλέμματός της ἡ ἔκφρασις, ὥστε ὁ βαρόνος ὤρμησε πρὸς αὐτήν, τὴν ἀνέτρεψε πρὸς τὰ ὄπισθεν κατὰ τὸ ἦμισυ καὶ ἀπέθεσεν ἐπὶ τῶν πορφυρῶν χειλέων της πύρινον ἀσπασμόν.

Z'

Ἡ νύξ ἐπῆρχετο ἀληθῆς νύξ θέρους καθαρὰ καὶ θερμῆ.

Ἐν καλλυνητρίῳ ἐπιστρωμένῳ δι' ὑφάσματος μεταξωτοῦ τεφροχρόου, ἔχοντος ἐγκατεσπαρμένα κεντητὰ ρόδα χρώματος ὠχροῦ, ἐνῶ ἡ δρόσος ἀνερχομένη ἐκ τοῦ κήπου καὶ τῶν ποτισμένων πρασιῶν καὶ τῆς συστάδος τῶν ἀνθῶν, ἡ ἐπερχομένη νύξ ἐπέχεε τὸ ἀμαυρὸν χρῶμα της ἠδέως συγχεόμενον μὲ τὰ ἀπαλὰ καὶ θαυπευτικὰ χρώματα τῶν ἐπίπλων καὶ τοῦ τάπητος.

Ἐπὶ τῆς ὀροφῆς, ἔρωτες τοῦ Βωδρῦ ἐπαιζον ἐπὶ οὐρανοῦ θαυμασίως κεχρωματισμένου συμπληρούντος τὴν ἀρμονίαν τοῦ ὅλου δωματίου.

Ἐν τινὶ γωνίᾳ κλειδοκύμβαλον τοῦ Ἐρᾶρ ἐκρύπτετο κατὰ τὸ ἦμισυ ὑπὸ βελουδίνου κεντητοῦ καλύμματος.

Ἐνώπιον αὐτοῦ καθημένη ἡ Μαρία-Εὐαγγελία περιέφερε τοὺς λεπτοὺς δακτύλους αὐτῆς, ἐπὶ τῶν πλήκτρων τονίζουσα χαμηλοφῶνως τεμάχια τοῦ Μενδελσῶνος καὶ τοῦ Σιούμπεν, τῶν δύο προτιμωμένων ὑπ' αὐτῆς μουσικοδιδασκάλων. Ἐσκέπτετο δὲ βαθέως. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἴστατο, ἀκρωμένη τὸν μακρὸν θόρυβον τῆς ἀπεράντου πόλεως, ὅμοιον πρὸς τὸν θόρυβον τεταραγμένης θαλάσσης, ὁποῖον φέρει πρὸς ἡμᾶς ἄκρα τηλεφώνου προσηρμοσμένου εἰς τὰ ὄτα μας.

[Ἔπεται συνέχεια.]

TONY

ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ

Μυθιστορία ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΡΙΕΒΟΥΡΙ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

Ο ἔξιλασμός.

(Συνέχεια)

ΛΑ.

Ἡ κεκαλυμμένη εἰκὼν.

Τρεῖς παρῆλθον ἑβδομάδες ἀπὸ τῶν γεγονότων, ἅτινα ἀφηγήθημεν. Ὁ κόμης Δελασέρ, ἀναρρώσας ἤδη παντελῶς, ἠδυνήθη νὰ ἐξέλθῃ ἀπαξ, ἵνα ἴδῃ τὴν θυγατέρα αὐτοῦ, ἐπισκεφθῇ τὴν μαρκησίαν Δεμομπεράκι καὶ τὸν φίλον αὐτοῦ Βάν Ὅσσην καὶ ἐκφράσῃ αὐτοῖς τὰς εὐχαριστίας του.

Μολονότι ἔμαθε παρὰ τοῦ Γαβιρὼν πρῶτον καὶ εἶτα ἐξ ἀφηγήσεως τῆς Χρυσουγῆς ὅτι τὴν κ. Δουράνδου ἀδίκως ὑπέπτευσαν ὡς συνένοχον τοῦ ὑποκόμητος Σανζάκ, οὐδὲν ὅμως ὠμίλησε περὶ τῆς νεαρᾶς γυναικὸς πρὸς τὸν κ. Βάν Ὅσσην ἄλλως δὲ καὶ ἠγνόει ὅτι ἀνεκάλυψεν ὁ φίλος του ὅτι ἢ ἄλλοτε παιδαγωγὸς τῶν θυγατέρων του ἢ ἡ κόμησσα Δελασέρ, ὁ δὲ κ. Βάν Ὅσσην ἔνοησας ὅτι δὲν ὑπέστη ἐτι ἢ στιγμή νὰ ποιησῆται λόγον περὶ τῆς μητρὸς τῆς Χρυσουγῆς, εἰσίγησεν.

Μετὰ τὴν φοβερὰν νύκτα ἡ κόμησσα καταβληθεῖσα ὑπὸ τσοῦτων ἐπαλλήλων συγκινήσεων ἐπανῆλθεν εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Δαβὺ οἴκημά της καὶ ἐξῆ εἶπερ ποτε περιωρισμένη, ἐξερχομένη μόνον ὁσάκις ἤναγκαζέτο νὰ προμηθευθῇ τὰ πρὸς τὸ ζῆν. Χάριν εἰς τὰς οικονομίας, ἄς ἐποιήσατο πρὸ δεκατεσσάρων ἐτῶν, ἠδύνατο νὰ ζῆσῃ χωρὶς νὰ ζητήσῃ τι παρὰ τινος, ἄλλως τε δὲ καὶ δὲν ἐξώδευε πολλά. Ἐν τῇ κατοικίᾳ της ἐξῆ λίαν περιωρισμένη καὶ μόνον περὶ τῆς θυγατρὸς της ἐσκέπτετο ἢ μόνον περὶ τῆς εὐδαιμονία νῦν συνίστατο εἰς τὸ νὰ λαμβάνῃ εἰδήσεις περὶ τῆς Χρυσουγῆς, ἄς τῇ διεβίβαζε σχεδὸν καθ' ἑκάστην ὁ κ. Βάν Ὅσσην διὰ τινος τῶν θεραπόντων αὐτοῦ. Μετὰ πάσης ἀνυπομονῆσας ἀνέμενε τὰς ἐπιστολάς τοῦ Ὀλλανδοῦ! Μετὰ σκιρτημάτων ἐκ χαρᾶς καὶ μετὰ δακρύων ἀνεγίνωσκε πάντοτε τὰς ἐπιστολάς, ἐν αἷς ἐγίνετο λόγος περὶ τῆς Χρυσουγῆς καὶ περὶ παντὸς ὅτι ἐπραττεν ἢ θυγάτηρ της. Οὕτω δ' ἐγίνωσκεν ὅτι ἡ κόρη της μετέβαινε καθ' ἑκάστην παρὰ τῶ πατρὶ της καὶ διέμενε πρὸ αὐτῶ δύο ἢ τρεῖς ὥρας. Καίπερ, μεμακρυσμένη ἀπὸ τῆς θυγατρὸς της, ἠδύνατο νὰ ἀντασθῇ ὅτι εὐρίσκετο πλησίον αὐτῆς.

Ἐὰν ἡ μήτηρ ἀδιαλείπτως διελογίζετο τὴν θυγατέρα, καὶ ἡ Χρυσουγὴ καὶ ὅτε ἀκόμη εὐρίσκετο πλησίον τοῦ πατρὸς της δὲν ἠδύνατο ν' ἀπομακρύνῃ τὴν διάνοιάν της ἀπὸ τῆς παιδαγωγῆς της εἰς μάτην δ' ἐπειράτο νὰ σμικρύνῃ τὴν θέσιν, ἣν ἡ κ. Δουράνδου κατεῖχεν ἐν τῇ καρδίᾳ της, ἵνα

μεγεθύνῃ τὴν ὑπὸ τῆς κ. Δελώρμ. κατεχομένην.

Ἔτεινε τὸ μέτωπόν της τῇ κ. Δελώρμ. ἄνευ ἠδονῆς, καὶ ὅτε ἡ ἐξαιρετος γυνὴ τὴν συνέθλιβεν ἐν ταῖς ἀγκάλαις της, ἔμενον ἀπαθῆς καὶ ψυχρά.

Διατί τοῦτο; Δὲν τὸ ἐνόει καὶ μετὰ τρόμου ἀνεγνώριζεν ὅτι δὲν ἠγάπα τὸ παράπαν τὴν κυρίαν Δελώρμ, ὡς ὀφείλει τὸ παιδίον ν' ἀγαπᾷ τὴν μητέρα του ἐντροπομένη δὲ καὶ ὀργιζομένη ἐναντίον της ἢ ἀτυχῆς Χρυσουγῆ ἐμέμφετο πικρῶς τὴν ψυχρότητά της, τὴν ἀδιαφορίαν της, τὴν συμπεριφορὰν της τέλος ἀπέναντι τῆς κ. Δελώρμ, συμπεριφορὰν τερατώδη κατ' αὐτήν. Καὶ τὴν πρὸς τὴν μητέρα της ὀφειλομένην ἀγάπην κατεκτήσατο ἡ κ. Δουράνδου, γυνὴ, ἣτις ἐπὶ τέλους μετ' ὅλας τὰς φροντίδας καὶ τὴν ἀφοσίωσιν της ἦτο δι' αὐτὴν ξένη!

Ἄνεμιμνήσκετο τοὺς ἠδῆς καὶ τρυφεροὺς λόγους οὓς τῇ ἔλεγεν ἡ παιδαγωγὸς της, τὰς θωπείας καὶ τὰ φιλήματα, ἅτινα τσοάκις ἀντήλλαξαν, τὸ ἀκτινοβολοῦν ἐξ ἀγάπης βλέμμα, δι' οὗ περιέβαλλεν αὐτὴν ἡ κ. Δουράνδου, καὶ τὸ ὄνομα ἐκεῖνο τῆς «μαμάς», τὸ ὁποῖον τῇ εἶδεν, ἐνῶ οὐδέποτε εἶπεν αὐτὸ εἰς τὴν μητέρα της ἀνεμιμνήσκετο πρὸ πάντων τὴν συγκίνησιν της καὶ τὰς παραδόξους ἐντυπώσεις, ἄς ἠσθάνθη ἰδοῦσα τὴν παιδαγωγὸν ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ περιβόλου τῆς Ἰριδος. Δὲν εἶχον ἐξαληφθῆ αἱ ἐντυπώσεις της καὶ τῇ ἤρκει νὰ συλλογισθῇ ὀλίγον καὶ νὰ ἐνθυμηθῇ, ἵνα αἰσθανθῇ εὐφρανομένη τὴν καρδίαν της καὶ τὴν αὐτὴν συγκίνησιν, τὰς αὐτὰς ἐντυπώσεις, αἵτινες τῇ ἐπροξένουν οἰονεὶ μέθην ἐξ ἠδονῆς.

Οὕτω πως σκεπτομένη κατήντησε μέχρι τοῦ νὰ ὑπεννοήσῃ τι καὶ νὰ ζητήσῃ νὰ μάθῃ ὁποῖος μυστηριώδης δεσμός ἠδύνατο νὰ ὑπάρχῃ μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς κ. Δουράνδου. Εἰς τὴν μνήμην της ἦλθον πολλὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξηγήσῃ. Ἠρωτήθη καὶ πάλιν διατί ὁ πατήρ της ἀπέπεμφεν ἀποτόμως τὴν παιδαγωγὸν της, διατί πρὸ τούτου προσηνέχθη αὐτῇ τσοῦτον ἀλλοκότως, οὐδέποτε ἠμιλῶν πρὸς αὐτήν, ἀποφεύγων πᾶσαν συνάντησιν της, ἀπομακρυνόμενος ἀπ' αὐτῆς καὶ οἰονεὶ ἀπωθῶν αὐτήν, ὁπότε πάντῃ ἀλλοίως ὀφείλει νὰ προσενηχθῇ πρὸς αὐτήν, κατόπιν τῶν ὅσα ἡ γυνὴ αὐτῆ ἐπραξεν ὑπὲρ τῆς θυγατρὸς του. Ἐξεπλάγη δὲ καὶ ἐκ τοῦ ὅτι ὁ ἐχθρὸς ἐκεῖνος τοῦ πατρὸς της, ὁ ὑποκόμης Σανζάκ, τὴν παρώτρυνε νὰ γράψῃ πρὸς τὴν κ. Δουράνδου, διὰ νὰ τὴν προσκαλέσῃ εἰς τὸν Περιβόλον τῆς Ἰριδος καὶ τὴν φυλακίσῃ μετ' αὐτῆς.

Κατὰ τί ἡ κ. Δουράνδου ἠδύνατο νὰ ἐξυπηρετήσῃ τὴν ἐκδίκησιν τοῦ μοχθηροῦ ἐκείνου; Καὶ ἐξακολουθοῦσα νὰ ἐξετάζῃ καὶ νὰ σκέπτεται εὐρεν ὅτι ἡ ὑπαρξὶς τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς της, ζώντων ἀποκεχωρισμένως, ἦτο λίαν ἀλλόκοτος καὶ πάντῃ ἀνεξήγητος: εἶπε δὲ καθ' ἑαυτὴν:

— Ὅλα αὐτὰ εἶναι παράδοξα: βεβαίως ὑπάρχει τι, τὸ ὁποῖον μοῦ ἀποκρύπτουν.

Βαθυδὸν ἀμφιβολία ἐγεννήθη ἐν τῷ πνεύματι αὐτῆς καὶ ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκεῖνης ἐγένετο σύννοος καὶ τεταραγμένη, φαινομένη

περίφροντις καὶ μάλιστα ἀνήσυχος. Μολονότι δὲ ἐπειράθη νὰ φαίνηται φαιδρά, ἵνα κάλλιον κρύπτῃ βεβαίως τὰ μυστικά αὐτῆς διανοήματα, ἐπιτήδειος ὅμως παρατηρητῆς εὐχερῶς θὰ ἐμάντευεν ὅτι ὑπῆρχεν ἐν τῷ νῷ αὐτῆς σταθερὰ ἰδέα καὶ ὅτι ἐσκέπτετό τι. Τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ, καθ' ἣν ἠδυνήθη νὰ συνομιλήσῃ μετὰ τοῦ πατρὸς της, τῷ διηγήθη ὅ,τι ἐγίνωσκε περὶ τῶν ἐν τῷ Περιβόλῳ τῆς Ἰριδος: ἔκτοτε ὅμως οὔτε περὶ τῆς κυρίας Δουράνδου, οὔτε περὶ τοῦ μαρκησίου Βερβείν τῷ ὠμίλησε.

Μετὰ τῶν ἡμερῶν, ἡ κυρία Δελώρμ παρετήρησεν ὅτι ἡ Χρυσουγὴ ἦτο ἔτι μᾶλλον ρεμβώδης καὶ τεταραγμένη ἢ τὰς προηγουμένης ἡμέρας: ἐνόησε δὲ ἠσθάνετο ρίγος. Ἡ κ. Δελώρμ ἐπτόηθη.

— Μήπως ὑποφέρεις, κόρη μου; ἠρώτησε τὴν Χρυσουγῆν.

— Ὅχι, δὲν ὑποφέρω, ἀπεκρίθη ἡ νεανίς.

— Δὲν εἶσαι πλέον ὅπως πρὶν, παιδί μου, βλέπω ὅτι ἠλλαξες, καὶ νομίζει τις ὅτι καὶ σὲ βασανίζει.

Ἡ Χρυσουγὴ ἠτένισε τὴν κ. Δελώρμ καὶ ἀπεκρίθη.

— Μὴ ἀνησυχῆτε, μητέρα, δὲν εἶναι τίποτε... Ἴσως ἔχω ἀνάγκην ὀλίγης διασκεδάσεως.

— Εἶναι δύο ὥραι, δὲν θὰ ὑπάγῃς νὰ ἴδῃς τὸν πατέρα σου;

— Ὅχι, δὲν θὰ ὑπάγω σήμερον.

— Τότε εἰάν θέλῃς, πηγαίνομεν μαζῆ.

Ἡ νεανίς ἐμέμεινε σιωπηλή.

— Δι' αὐτοῦ τοῦ μέσου θὰ διασκεδάσῃς, προσέθηκεν ἡ κ. Δελώρμ.

— Δὲν ἠξερῶ, ὑπέλαβεν ἡ Χρυσουγὴ, ἀλλ' ὄχι, ἐπανέλαβε, δὲν ἔχω διάθεσιν νὰ ἐξέλθω. Θὰ ὑπάγω νὰ παίξω ὀλίγον κλειδοκύμβαλον.

Καὶ ἐγερθεῖσα μετέβη καὶ ἐκάθησε πρὸ τοῦ κλειδοκυμβάλου.

Τῇ ἐπιούσῃ, ὀλίγω πρὸ τοῦ γεύματος, ἡ Χρυσουγὴ ἐφάνη ἠρμωτέρα. Κατὰ τὴν ὑπ' αὐτῆς ἐκφρασθεῖσαν ἐπιθυμίαν ἡ κ. Δελώρμ διέταξε νὰ ἦναι ἡ ἄμαξα ἐτοιμὴ εἰς τὰς δύο ἀκριβῶς. Κατὰ τὴν ρηθεῖσαν ὥραν, ὅτε ἡ Χρυσουγὴ κατέβη εἰς τὴν αὐλήν, ὁ Λουδοβίκος τὴν ἀνέμενε πλησίον τῶν ἐξευγμένων ἵππων. Ἀνεχώρησε λοιπὸν.

Ἐφαίνετο θαρραλέα καὶ ἀρρενωπὴ καὶ τὸ βλέμμα της ἐνεφαίνεν ἐνεργητικότητα καὶ παράδοξον ὑπερηφανίαν: προήρχετο δὲ τοῦτο ἐκ τοῦ ὅτι ἔλαβε μεγάλην ἀπόφασιν.

— Σήμερον ἀκόμη, εἶπε καθ' ἑαυτὴν, θέλω νὰ μάθω ὅ,τι μέχρι τοῦδε μοὶ ἀπέκρυψαν.

Ἀπεφάσισε νὰ λάβῃ μετὰ τοῦ πατρὸς της σπουδαίαν συνέντευξιν: ἤθελε νὰ τὸν ἐρωτήσῃ, νὰ τὸν ἀναγκάσῃ ν' ἀποκριθῇ καὶ νὰ τῇ δώσῃ ἐξηγήσεις περὶ τσοῦτων ἀκατανόητων δι' αὐτὴν πραγμάτων.

— Ἴσως δὲν θὰ θελήσῃ νὰ μὲ ἀκούσῃ, διενόηθη, ἢ καὶ λαμβάνων ἦθος σοβαρὸν ἄμα καὶ αὐστηρὸν μοὶ ἐπιβάλλει σιγὴν: ἀλλ' ἀδιάφορον, δὲν εἶμαι παιδί, ἢ ἀφελὴς τῆς Κορδελιέρης κόρη: θέλω νὰ μάθω καὶ θὰ μάθω!

Εὐθὺς ὡς ἔκρουσε τὸν κώδωνα, προσῆλθεν ὁ Θεόδωρος ν' ἀνοίξῃ τὴν θύραν.

— Ὁ πατήρ μου εἶναι εἰς τὸ γραφεῖόν του; ἠρώτησεν.

— Ὅχι, δεσποινίς, ἀπεκρίθη ὁ ὑπηρέτης, ὁ κύριος ἐξῆλθε σήμερον τὸ πάλιν καὶ εἰσέτι δὲν ἐγευματίσεν· ἀλλὰ σὰς παρακαλεῖ νὰ τὸν περιμένετε, διότι δὲν θὰ βραδύνη νὰ ἐπανέλθῃ.

— Καλὰ, ποῦ εἶναι ἡ Φραγκίσκη;

— Εἰς τὸ δωμάτιόν της.

— Εὐχαριστῶ, Θεόδωρε· θὰ περιμένω τὸν πατέρα μου πλησίον της.

Καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἐστιατόριον, ἀντικρυ τοῦ ὁποίου ἔκειτο τὸ δωμάτιον τῆς ἀφώνου γυναικός. Αἶφνης ἀνεσκίρτησε καὶ ἔστη ἀποτόμως μὲ σπινθηροβολοῦντας τοὺς ὀφθαλμούς. Ἰδέα τις διήλθε τοῦ νοῦ της, καὶ ἀντὶ νὰ εἰτέλθῃ εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Φραγκίσκης, ἐξῆλθε τοῦ ἐστιατορίου διὰ τῆς θύρας τῆς αἰθούσης, ἣν διέβη, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ κόμητος, εἰσορμήσασα παρευθὺς εἰς τὴν πινακοθήκην. Ἄλλ' ἠσθάνθη ἀθυμίαν. Μολοντί ἡ θύρα δὲν εἶχε κλειθρον, μὴ δυναμένη ἡ Χρυσσαυγὴ νὰ τὴν ἀνοίξῃ, ἐνόησεν ὅτι ἦτο λεκλεισμένη ἔσωθεν διὰ μοχλῶν.

— Ἔστω ἐψιθύρισε, ὑπάρχει ὅμως ἡ ἑτέρα θύρα.

Ἡ δευτέρα αὕτη θύρα εὐρίσκετο ἐν τῷ δωματίῳ τῆς Φραγκίσκης, στρέψασα δὲ ὀπίσω εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς ἀφώνου γυναικός.

— Φραγκίσκη, εἶπεν, ὁ πατήρ μου ἐξῆλθεν, ἐγὼ δὲ θὰ τὸν περιμένω ἐκεῖ ἐντὸς τοῦ δωματίου ἐκείνου, παρατηροῦσα τὰς εἰκόνας διὰ νὰ μὴ στενοχωρηθῶ.

Ἡ Φραγκίσκη ἠγέρθη καὶ κινήσασα τὴν κεφαλὴν ἔδειξε καθίσμα τῆς Χρυσσαυγῆς, σημαίνουσα διὰ τοῦτου ὅτι δὲν ὤφειλε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν πινακοθήκην.

— Ὅχι· ἀπεκρίθη λακωνικῶς ἡ νεάνις.

Καὶ ὤδευσε πρὸς τὴν θύραν· ἀλλ' ἡ ἀφώνος γυνὴ ἔστη ἔμπροσθεν τῆς θύρας ταύτης, ὑπακούουσα προφανῶς εἰς σύνθημα παλαιόν.

Ἡ Χρυσσαυγὴ τὸ ἐνόησεν.

— Μήπως δὲν μὲ ἀγαπᾶς πλέον, Φραγκίσκη; εἶπε μετὰ φωνῆς ἠδέϊας καὶ ὑπομειδιῶσα. Τί, θέλεις νὰ μ' ἐμποδίσῃς νὰ κάμω ὅ,τι θέλω ἐδῶ εἰς τοῦ πατρός μου! Δὲν εἶναι δυνατὸν, ὅχι, ἡ καλὴ μου ἡ Φραγκίσκη δὲν θὰ τολμήσῃ νὰ μὲ δυσαρεστήσῃ.

Καὶ ἀποθῆσασα ἠρέμα τὴν ἄφρωνος γυναικῆ, ἣτις δὲν ἔσχε τὸ θάρρος ν' ἀντιστῆ, ἠνοιξε τὴν θύραν τῆς πινακοθήκης καὶ εἰσῆλθεν. Ἀφοῦ ἔμεινεν ἐντὸς αὐτῆς ἀκίνητος ἐπὶ στιγμὴν καὶ τρέμουσα, ἔδραμεν εἰς τὸ παράθυρον καὶ ἔσυρε τὰ παραπετάσματα. Τὸ δωμάτιον ἐπληρώθη ἀμέσως φωτός. Ἡ ἀφώνος γυνὴ ἔχουσα κρεμαμένης τὰς χεῖρας ἴστατο ἐπὶ τοῦ κατωφλίου καὶ παρηκολούθει μετ' ἀγωνίας πᾶσαν κίνησιν τῆς νεάνιδος.

Ἡ Χρυσσαυγὴ ἔρριψε πρῶτον παρατεταμένον βλέμμα ἐπὶ τῆς κεκαλυμμένης εἰκόνας, εἶτα δὲ στᾶσα ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δωματίου ἄρχισε νὰ παρατηρῇ κατὰ σειράν πᾶσας τὰς εἰκόνας καὶ ἰδέα ἐκείνην, ἣτις ἐξέπληξεν αὐτήν, ἔνεκα τῆς μεγάλης πρὸς τὸν πατέρα της ὁμοιότητος. Ἄλλως δὲ παρέτήρησεν ὅτι οἱ ἄνδρες εἶχον ὁμοιότητά τινα καὶ ἐφαί-

νοντο ὡς εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀνήκοντες γενεαλογίαν.

— Ὁ πατήρ μου δὲν μοὶ εἶπε τὴν ἀλήθειαν, διανοεῖτο· τὰς εἰκόνας αὐτὰς δὲν ἠγόρασε τυχαίως· ὅλα αὐτὰ παριστῶσιν οικογενειακὰ πρόσωπα, διὰ τοῦτο τὰς διατηρεῖ μετὰ τῆς εὐλαβείας. Διατὶ ἄρα μὲ ἠπάτησεν;

Τότε ἀναμνησθεῖσα τὴν συγκίνησιν καὶ τὴν ταραχὴν τοῦ πατρός της καὶ τὰς ἀπαντήσεις, ἃς μετ' ἀμυχανίας ἔδωκεν, ὅτε τὸν ἠρώτησε διὰ τὰς εἰκόνας, πρὸς δὲ ἐνθυμηθεῖσα ὅτι ὅτε ἐξεδήλωσεν αὐτῷ τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἴδῃ τὴν κεκαλυμμένην εἰκόνα, ἐφάνη πτοηθεὶς καὶ σχεδὸν ὠργισθῆ, εἰπὼν αὐτῇ ὅτι τὴν εἰκόνα ἐκείνην εἶχε κεκαλυμμένην, διότι ἦτο κακῶς γεγραμμένη, ἔστρεψε καὶ πάλιν τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς τὴν εἰκόνα ταύτην καὶ ἠρέμα ἐπλησίασε πρὸς αὐτήν. Σφοδρὰ συγκίνησις κατεῖχε τὴν Χρυσσαυγὴν, ἣτις ἐπνευστία, ἐνῶ ἡ καρδία της ἐπάλλετο.

Εἰς τὴν πινακοθήκην δὲν μετέβη ἡ Χρυσσαυγὴ ἵνα παρατηρήσῃ τὰς ἄλλας εἰκόνας, ἀλλ' ἵνα ἴδῃ μίαν μόνην, ἐκείνην πρὸ τῆς ὁποίας ἴστατο νῦν, καὶ ἦν ἀπέκρυπτεν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν της μαῦρον παλαιόπανον. Καὶ ἐπειδὴ οἶονεὶ ἔμπνεομένη ἰθεώρει ὅτι κἄτι θ' ἀπεκάλυπτε βλέπουσα τὴν εἰκόνα ταύτην, ἔπρεπε νὰ τὴν ἀποκαλύψῃ καὶ πρὸς τοῦτο ν' ἀνυψωθῇ ὀλίγον, διότι τὸ ἀνάστημά της δὲν ἦτο ἀρκούντως ὑψηλόν, ὥστε νὰ φθάσῃ ὅθεν ὤθησε καθίσμα ἔμπροσθεν αὐτῆς. Ἄλλ' ἀμέσως ἡ ἀφώνος γυνὴ ἔβαλε τὴν συνήθη αὐτῆς μεμψιμοιρίαν καὶ ἔσπευσε πρὸς τὴν νεάνίδα ἵνα ἐμποδίσῃ αὐτήν· ἐπειδὴ ὅμως ἡ Χρυσσαυγὴ ὑπῆκουεν εἰς αἰσθημα, καθ' οὗ οὐδὲν ἠδύνατο ν' ἀντιστῆ, ἡ νεάνις ἔστη ὑπερήφανος καὶ μεγαλοπρεπῆς μὲ ἀπαστράπτον βλέμμα ἀπέναντι τῆς Φραγκίσκης καὶ τῆ εἶπεν ἐπιτακτικῶς·

— Ἄφες με, ἄφες με!

Ἀναβᾶσα δ' ἐπὶ τοῦ καθίσματος ἔσυρε μετὰ δυνάμεως τὸ ὕφασμα, ὅπερ ἀποκαθηλωθὲν κατέπεσεν. Ἡ Χρυσσαυγὴ ἀφῆκε μεγάλην κραυγὴν, ἀνοίξασα δὲ ὑπερμέτρως τοὺς ὀφθαλμούς καὶ σταυρώσας τὰς χεῖρας ἔμεινεν ὡς ἀπολελιθωμένη. Ἔβλεπε τὴν εἰκόνα ταύτην, τὴν ὁποίαν τῆ παρέστησαν ὡς κακῶς γραφεῖσαν καὶ τὴν ὁποίαν ἐκάλυψαν, διότι ἦτο ἀσχημοτάτη! καὶ τὴν ἔβλεπεν ἀπλήστως. Ἀνεγνώριζεν ὅ,τι ἡ ἀκτινοβολοῦσα ὑπὸ χάριτος αὕτη γυνὴ, ἣτις ἐφαίνετο μειδιῶσα αὐτῇ, ἡ φαιδρὰ τὸ βλέμμα, ἡ θελκτικὴ καὶ ὠραία, ἣτις ἦτο ἐνδεδυμένη ὡς βασίλισσα, ἦτο ἡ κυρία Δουράνδου, ἡ παιδαγωγὸς της!

Μετὰ τὸν πέπλον ὅμως τῆς εἰκόνας ἕτερος πυκνότερος διερράγη· τὸ πνεῦμά της ἐφωτίζετο· τὴν δὲν ἀμφέβαλλε πλέον, ἦτο βεβαία.

— Μητέρα μου, μητέρα μου! ἀνεφώνησεν.

Καὶ ἐγονυπέτησε πρὸ τῆς εἰκόνας, καὶ τὰς χεῖρας αὐτῆς ἐνώσασα ἤρχισε νὰ οἰμῶζῃ. Ὅπισθεν αὐτῆς ἡ Φραγκίσκη κάτωχος ἐταπείνου τεθλιμμένως τὴν κεφαλὴν. Μετὰ μικρὸν ἡ νεάνις ἐπανέλαβε τὸν λόγον·

— Μητέρα, μητέρα, εἶπε μετὰ διακεκομμένης φωνῆς, πόσον εἶσαι ὠραία! Πόσον

εἶναι γλυκεῖς οἱ ὀφθαλμοί σου καὶ πᾶς παρατηροῦν μετὰ στοργῆς! Νομίζω ὅτι τὸ μειδιῶν στόμα σου θὰ ὀμιλήσῃ... Ὡ καὶ ὀμιλήσῃ μου, ὀμιλήσῃ μου! Ἡζεύρω δὲ ὑπέφερες πολὺ, ἀλλ' ἡσύχει, ἀξιολάτρευτο μητέρα μου, θὰ σὲ ἀγαπήσω τόσον, ὥστε θὰ σὲ κάμω νὰ λησμονήσῃς ὅλας τὰς ψυχικὰς σου ὀδύνας.

AB'

Ἡ συγχώρησις.

Ὁ κόμης Δελασέρ ἐπανῆλθεν.

— Ἦλθε ἡ κόρη μου; ἠρώτησεν ἀμέσως τὸν Θεόδωρον.

— Ναί, κύριε. Ἡ δεσποινίς σὰς περιμένει ἐν τῷ δωματίῳ τῆς Φραγκίσκης.

Ὁ κόμης διαβὰς διὰ τοῦ ἐστιατορίου ἠμῆνοιξε τὴν θύραν τοῦ δωματίου τῆς ἀφώνου γυναικός, εἰπὼν·

— Χρυσσαυγὴ, ἦλθα!

Καὶ ἐπειδὴ δὲν ἤκουετο ἡ φωνὴ τῆς νεάνιδος ἠνοιξε καθ' ὀλοκληρίαν τὴν θύραν καὶ εἰσῆλθεν. Ὡς δ' εἶδεν ὅτι οὐδεὶς ὑπῆρχεν ἐν τῷ δωματίῳ καὶ ὅτι ἦτο ἀνοικτὴ ἡ θύρα τοῦ ἄλλου δωματίου.

— Εἶναι ἐκεῖ, ἐψιθύρισε.

Ἀνεσκίρτησε καὶ μὲ κλονοῦμενον βῆμα προεχώρησεν. Ἡ ἀφώνος γυνὴ ἀκούσασα τὰ βήματά του ἔστρεψε τὸ πρόσωπον, καὶ μετὰ κινήματος ἀπελπισίας τῷ ἔδειξε τὴν Χρυσσαυγὴν γονυπετῆ πρὸ τῆς ἀποκεκαλυμμένης εἰκόνας.

— Ὡ! ὑπέλαβεν ὁ κόμης οἶονεὶ κεραυνόπληκτος.

Ὁχρίασε, συνωφρῶθη καὶ τὸ βλέμμα του ἀπῆστραψεν ἀπαίσιος.

— Τί κάμνεις ἐκεῖ, Χρυσσαυγὴ; εἶπε μετὰ τρεμούσης φωνῆς,

Ἡ νεάνις ἀνηγέρθη καὶ χωρὶς ν' ἀποκριθῆ ἔρριφθη δακρύουσα εἰς τὸν τράχηλον τοῦ πατρός της.

— Δυστυχῆς! ἐπανέλαβε, σοὶ τὸ εἶχον ἀπαγορεύσει.

— Εἶνε ἀληθές, πατέρα, εἶπε διακόψασα αὐτὸν ἡ Χρυσσαυγὴ μετὰ τῆς γλυκεῖας αὐτῆς φωνῆς· ἀλλ' εἶσαι ἀγαθὸς καὶ θὰ μὲ συγχωρήσῃς χάριν τοῦ αἰσθηματος, τὸ ὁποῖον μὲ παρεκίνησε πρὸς τοῦτο.

— Ποῖον αἰσθημα; Λέγε, λέγε!

— Ὅ! τὸ μάθης ἀμέσως. Ἀπεκάλυψα τὴν εἰκόνα αὐτὴν, τὴν παρετήρησα καὶ γονυπετήσασα ἔκλαυσα... Πατέρα, εἶπέ μου, πῶς πρέπει νὰ ὀνομάσω τώρα τὴν γυναικῆ αὐτήν.

Ὁ κόμης ἐκλονήθη, ἡ δὲ Χρυσσαυγὴ ἐγονυπέτησε.

— Μήπως, δὲν τολμᾶς νὰ ἀποκριθῆς; ἐπανέλαβε.

Εἶτα δὲ τείναςα τὴν χεῖρα πρὸς τὴν εἰκόνα ἀνέκραξε μετὰ φωνῆς ἰσχυρᾶς καὶ βροντώδους:

— Εἶναι ἡ μήτηρ μου, εἶναι ἡ μήτηρ μου;

— Ποτέ! ἀνεφώνησεν ὁ κόμης.

— Πατέρα, δὲν μὲ ἀπατᾶς πλέον; εἶναι ἡ μήτηρ μου, εἶναι ἡ μήτηρ μου! Φωνὴ ἐνδόμυχος μοὶ τὸ λέγει!

Ὁ γέρον ἐστέναξε καὶ κατέπεσεν ἐπὶ τὸ καθίσματος, ἡ δὲ νεάνις ἀφίσασα ἀλγεινῶς

καὶ ἔντρομον κραυγὴν ἔπεσεν εἰς τὰ γόνατα τοῦ πατρὸς τῆς οἰμώζουσα.

— Μὲ συγχωρεῖς, εἶπε περιπτουζαμένη αὐτόν· ἀλλ' ἂν ἐγνώριζες πόσον βασανίζεται ἡ μικρὰ Χρυσαιγὴ σου καὶ πόσον ὑποφέρει!...

— Τί σέ βασανίζει; διατί ὑποφέρει; ἠρώτησεν ὁ γέρον κρατήσας τῆς συγκινήσεώς του.

— Ἀνεκάλυψα, ἐμάντευσα, ὅτι ἡ κυρία Δελώρμ δὲν εἶναι μήτηρ μου.

— Πῶς τὸ ἀνεκάλυψες; Ἄλλ' ὄχι, ὄχι· εἶδες πάλιν τὴν κυρίαν Δουράνδου καὶ ἐκείνη σοὶ εἶπεν...

— Δὲν τὴν εἶδον πλέον, ἐκείνη ποτὲ δὲν ἐξεστόμισεν οὔτε μίαν λέξιν, ἢ ὅποια νὰ μὲ διαρωτίσῃ, τὸ ὀρκίζομαι! Ἄ! μὴ τὴν κατηγορήσῃς, τούναντίον ὁμολόγησε ὅτι ἦτο ἀξία θαυμασμοῦ διὰ τὴν δύναμιν, τὸ θάρρος καὶ τὴν ἀφοσίωσιν. Πίστευσέ μου, πατέρα μου, ὅτι πάντοτε σκεπτομένη κατήντησα εἰς τὴν ἀποκάλυψιν αὐτήν. Ἐν τούτοις εἶχον ἀκόμη ἀμφιβολίαν καὶ διὰ τοῦτο ἠβέλησα νὰ ἴδω τὴν εἰκόνα.

» Πάτερ μου, ἀγνοῶ τί σοὶ ἔδωκε τὸ δικάκιμα ν' ἀποκρούσῃς τὴν μητέρα μου, καὶ νὰ τὴν ἀποχωρήσῃς ἀπὸ τοῦ τέκνου τῆς, ἀλλ' ἡ μήτηρ μου εἶναι μήτηρ μου, ὡς σὺ εἶσαι πατήρ μου... Ὅ, τι καὶ ἂν ἐπράξεν ἄλλοτε ἡ μήτηρ μου, ἢ θυγάτηρ σου προσπίπτει ἐνώπιόν σου διὰ νὰ ζητήσῃ τὴν συγχώρησίν τῆς.

— Σιώπα, σιώπα! ἀνέκραξε παράφορος ὁ κόμης... Δυστυχῆς, ἂν ἐγνώριζες, ἂν ἤμαρ...

— Δὲν θέλω νὰ ἤξεύρω τίποτε.

— Παῦσε λοιπὸν νὰ μὲ ἰκετεύῃς δι' αὐτήν.

— Σὲ ἰκετεύω, διότι θέλω νὰ μοὶ ἀπολώσῃς τὴν μητέρα μου... Τὴν ἀγαπῶ!

— Ἄ! ὑπέλαβεν ὁ κόμης.

— Γνωρίζω τί ὀφείλω εἰς τὴν μητέρα μου, τὸ γνωρίζεις δὲ καὶ σὺ, ἐξηκολούθησεν ἡ νεῆσος μετὰ μεγάλης ζωηρότητος. Ἄ! δὲν μὲ ἐγέννησε μόνον! Τί ἤμην, πρὸ δύο ἐτῶν, ὅτε κατὰ συμβουλήν τοῦ κυρίου Βάν Ὀσ...

... σεν μ' ἔφερε εἰς Παρισίους; Ἀφελῆς κόρη, τῆς ὁποίας τὸ πνεῦμα καὶ ἡ διάνοια ἦσαν δεσμευσμένα. Τίποτε δὲν ὠμίλει εἰς τὴν ψυχὴν μου, τίποτε δὲν ὠμίλει εἰς τὴν καρδίαν μου.

» Δὲν ἤσθανόμην, δὲν ἤκουον, ὅλα ἦσαν κωτερινά. Ἐζῶν εἰς τὸ χάος, διότι δὲν εἶχον οὔτε ἐπιθυμίαν, οὔτε θέλησιν, οὔτε ἐλπίδα, οὔτε ἰδέαν εὐδαιμονίας, οὔτε κατανόησιν μέλλοντος. Παρουσιάσθη μία γυνὴ ταπεινὴ καὶ μετριόφρων, ἐπὶ τοῦ ὥχρου προσώπου τῆς ὁποίας ἔφερε τὸν τύπον τῆς ὀδύνης· ἡ φωνὴ τῆς ἦτο γλυκεῖα καὶ πλήρης τρυφερότητος, καὶ τὸ μεστὸν ἀγαθότητος βλέμμα τῆς διέειπε τὴν μητρικὴν στοργήν. Αὐτὴ ἦτο!... Ἄ! πῶς τὸ ἔλεγε συχνάκις ὁ Θεὸς τὴν ἀπειλήν εἰς ἐμέ!

» Ἀμέσως ἠνοιχθὴ ἡ καρδία μου καὶ ἠσθάνθην ὅτι ἀνεζώσογόνουμην. Μ' ἔμαθε νὰ κέπτωμαι, ἐμόρφωσε τὸ πνεῦμά μου, μοὶ ἔδωκε τὴν νοσημοσύνην... Δὲν ἐγνώριζον τίποτε καὶ ἐκείνη μὲ ἐδίδασκεν. Ὅ, τι τῶρα ἠσθάνομαι, τὸ ὀφείλω εἰς τὴν τρυφερότητα

τῆς, εἰς τὴν ἀγάπην τῆς· τὸ ἤσθάνθην γενόμενον μὲ τὰ φιλήματα τῆς!

» Μῆπως δὲν σημαίνουν διὰ σὰς τίποτε ὅλ' αὐτά;

Ὁ κόμης τεταπεινωμένην ἔχων τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στήθους ἔκλαιεν, ὁ δυστυχῆς, ἢ Χρυσαιγὴ ἐξηκολούθησε μετ' ἐξάψεως:

— Λοιπὸν, δι' ἐμέ σημαίνουν πολλά, σημαίνουν τὰ πάντα... Δὲν θέλω νὰ μάθω τίποτε ἐκ τοῦ παρελθόντος· τὸ παρελθὸν δι' ἐμέ δὲν ὑπάρχει, εἶναι νεκρὸν, μοὶ μένει τὸ παρὸν καὶ ἀποβλέπω εἰς τὸ μέλλον... Γνωρίζω τὴν μητέρα μου· εἶναι εὐγενεστάτη, μεγάλθυμος καὶ ἐνάρετος! Ἄ! ἂν ἡμάρτησεν εἰς τι, τὸ ἐξήγησεν καὶ τὸ ἐξηγόρασε πρὸ πολλοῦ! Σήμερον, πάτερ μου, δὲν δύνασαι πλέον νὰ ἦσαι ἀμελικτός, ὄχι, δὲν δύνασαι, ὅταν ἐγώ, ἡ θυγάτηρ σου, ἢ προσφιλῆς καὶ ἀξιολάτρευτος κόρη σου, σοὶ λέγῃ: Λησμονήσον καὶ συγχώρησον! Ἄ! βλέπω ὅτι συγχωρεῖς· κλαίεις! κλαίεις!

Καὶ ἐκρεμάσθη εἰς τὸν λαιμόν του.

Ὁ γέρον δὲν ἠδύνηθη πλέον νὰ κρατήσῃ τοὺς λυγμούς.

— Εἶσαι ἀγαθὸς, ἀγαπᾷς τὴν θυγατέρα σου, ἐπανελάβεν αἰμύλως ἡ Χρυσαιγὴ. Ἐλα, τὸ ἐγνώριζον ὅτι θὰ μοὶ ἀπέδιδες τὴν μητέρα μου. Ἄκουσον· διὰ νὰ σοὶ εὐχαριστήσω διὰ τοῦτο, διὰ νὰ σοὶ ἀποδείξω τὴν εὐγνωμοσύνην μου, διὰ νὰ σοὶ ἀποδείξω πόσον μὲ καθιστᾷς εὐτυχῆ, θὰ κάμω διὰ νὰ σοὶ ἀρέσω, ἀδιάφορον ποῖαν θυσίαν...

» Γνωρίζεις πόσον ἀγαπῶ τὸν Ἀδριανόν, αἰ; ἐξηκολούθησε μετὰ κλαυθμηρᾶς φωνῆς· λοιπὸν ἂν μοὶ ἔλεγες: «Ὡς ἀντάλλαγμα τῆς συγχωρήσεως, τὴν ὁποίαν σοὶ προσφέρω, ζητῶ νὰ μὴ σκεφθῆς πλέον τὸν μαρκήσιον Βερθεῖν καὶ νὰ παύσῃς νὰ τὸν ἀγαπᾷς!» νομίζω ὅτι θὰ ἀντλήσω δύναμιν διὰ νὰ τὸν λησμονήσω.

» Τώρα εἶπέ μοι, πατέρα, ἐσυγχώρησες; Καὶ ταῦτα εἰπούσα ἀνελύθη εἰς δάκρυα.

Ὁ κόμης ὠρθώθη ἥρῃμα καὶ τὰς χεῖρας αὐτοῦ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς θυγατρὸς του θέσας:

— Ἀγαπητῆ μου κόρη, εἶπε μετὰ συντετριμμένης φωνῆς· ἔσο εὐλογημένη.

» Εἶσαι ἄγγελος, ἀπολυτρώσεως. Δὲν εἶσαι πλέον Χρυσαιγὴ Δελώρμ· σοὶ ἀποδίδω τὸ ἀληθὲς ὄνομά σου καὶ ἀναλαμβάνω καὶ ἐγὼ τὸ ἰδικόν μου. Λουκία, δὲν σὲ ἀσπάζεται πλέον ὁ κύριος Δελώρμ, ἀλλ' ὁ κόμης Δελασέρ!

Καὶ ἐγερθεὶς ἐβοήθησε τὴν θυγατέρα αὐτοῦ νὰ ἐγερθῇ.

— Τώρα, εἶπεν, ἔλα.

— Πού; ἠρώτησεν.

— Νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὴν μητέρα σου!

Ἡ Χρυσαιγὴ ἀφῆκε μεγάλην κραυγὴν χαρᾶς. Πατήρ καὶ θυγάτηρ δὲν ἐβλεπον τὴν Φραγκίσκην, ἥτις ἔμενον ἀκίνητος ἐν τῇ αὐτῇ θέσει· πρὶν ὅμως ἢ ἐξέλθωσι τοῦ δωματίου, ἡ ἄφρονος γυνὴ ἐγονυπέτησε πρὸ αὐτῶν καὶ κλαίουσα ἠσπάσατο τὰς χεῖρας των. Εἶτα δὲ κατέβησαν τὴν κλίμακα, τῆς Λουκίας στηριζομένης εἰς τὸν βραχίονα τοῦ πατρὸς τῆς. Καθίσας ὁ κόμης ἐν τῇ ἀμάξῃ πλησίον τῆς θυγατρὸς του εἶπε τῷ Λουδοβίκῳ:

— Ὁδὸς Δαβύ, ἀρ. 6.

Ἡ κόμησσα ἀνεγίνωσκε τὴν ἐπομένην ἐπιστολήν, ἣν πρὸ ὀλίγου εἶχε λάβει·

«Κυρία,

» Προσεκλήθημεν τῇ πρωίᾳ ταύτῃ εἰς τὴν εἰσαγγελίαν ὁ κόμης Δελασέρ καὶ ἐγὼ ἵνα καταθέσωμεν ἐνώπιον τοῦ ἀνακριτοῦ περὶ τῶν γνωστῶν ὑμῖν γεγονότων.

» Ὁ κόμης ἐπιμένει· καὶ ἐνώπιον τῶν δικαστῶν ἔνοσέ νὰ ὀνομάζῃτε Πέτρος Ρουσώ.

» Ὅτε ἐξήλθμεν τοῦ δικαστηρίου, τὸν ἔλαβα εἰς τὴν οἰκίαν μου καὶ συνεγευματίσαμεν, πιστὸς ὅμως μένων εἰς τὴν ὑπόσχασίν μου δὲν τῷ ὠμίλησα ποσῶς περὶ ὑμῶν· ἀλλὰ παρατηρῶν αὐτὸν ἐνόησα πολλάκις ὅτι ἐπεθύμει νὰ μ' ἐρωτήσῃ. Ὡς τὸν θὰ ἀναγκασθῇ νὰ εἴπῃ τί φρονεῖ, τί θέλει, καὶ περιμένω.

» Ὁ κόμης εἶναι ὀλίγον ἀνήσυχος περὶ τῆς θυγατρὸς του. Ὡς ἐγράψα ἤδη ὑμῖν, ἡ Χρυσαιγὴ ἀπὸ τινοῦ εἶναι σύννου, τεβλιμμένη καὶ βασανίζεται ὑπὸ σοβαρᾶς προκαταλήψεως. Κάτι ἔχει, μοὶ εἶπεν ὁ κόμης, σταθεράν τινα ἰδέαν, ἀλλ' ὅποιαν ἀγνοῶ. Ὅφειλω ὅμως νὰ ὑποθέσω ὅτι σκέπτεται τὸν μαρκήσιον Βερθεῖν, μολοντί παραδόξως δὲν μοὶ ὠμίλει πλέον περὶ αὐτοῦ.

» Ὁ κ. Δελασέρ συχνάκις λαμβάνει πληροφορίας περὶ τοῦ μαρκησίου διὰ τῆς κυρίας Δεμορπεραὶ, ἥτις βλέπει σχεδὸν καθ' ἑκάστην τὸν στενὸν τοῦ κ. Βερθεῖν φίλον κ. Γάστωνα Δελμιάνς. Ὁ τραυματίας ἀναλαμβάνει βαθμηδὸν τὰς δυνάμεις του καὶ ἤρχισε νὰ βαδίξῃ. Πιστεύεται ὅτι ἐντὸς ὀκτῶ ἡμερῶν θὰ δυνηθῇ νὰ ἐπανεέλθῃ εἰς Παρισίους.

» Ὁ ἀρρωστωμένος ὑμῖν

» ΓΟΥΑΙΕΛΜΟΣ ΒΑΝ ΟΣΣΕΝ».

Ἐτελείωσε δὲ τὴν ἀνάγνωσιν, ὅτε ἤκουσε κρουομένην τὴν θύραν τοῦ δωματίου τῆς.

[Ἐπεται συνέχεια.]

¶

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ Θ. ΣΩΜΕΡΙΤΗΣ

Δικηγόρος παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ καὶ τοῖς λοιποῖς ἐν Ἀθήναις Δικαστηρίοις·

Διεύθυνσις Γραφείου:

Ὁδὸς Πινακωτῶν ἀριθ. 10.

Ἀπέναντι τῆς μεγάλης οἰκίας Σλήμαν, ὁδὸς Πανεπιστημίου.

ΦΟΙΤΗΤΗΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΩΝ

ἄριστα κατηρτισμένος, ζητεῖ παραδόσεις κατ' οἶκον ἐπιμετριοτάτῃ ἀμοιβῇ. — Πληροφορία: ὁδὸς Πρασταίου ἀριθ. 60.

Εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου, ἔναντι τοῦ ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν, καὶ κάτωθεν τοῦ Μεγάλου Ξενοδοχείου τῶν Ἀθηνῶν λαμπρὸν κουρεῖον τοῦ κυρίου

ΙΩΑΝΝΟΥ Π. ΦΙΛΙΠΠΙΔΟΥ

εὐρίσκονται ἅπαντα τὰ ἐκλεκτότερα εὐρωπαϊκὰ ἀρώματα, καθὼς καὶ ἡ ἀρίστη κολώνια παρὰ τοῦ ἰδίου κατασκευαζομένη καὶ πωλουμένη κατ' ὄκταν εἰς συγκαταβατικὴν τιμὴν. Διὰ τοὺς κουρεῖς γίνεται ἰδιαίτερα συμφωνία.

ΜΕΓΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΤΟ ΛΟΥΒΡ

Είς τὸ πρῶτον ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τοῦ εἴδους τούτου καὶ λαυρυνοῦδος ἐκτάσεως κατάστημα εὐρίσκειται πλοῦτος οὐκ ἐπιφανῶν ὑδουρῶν, κρυσταλλουρῶν καὶ ἀγγειοπλαστικῆς τέχνης, προμηθευθέντων παρ' αὐτοῦ τοῦ ἰδιοκτῆτου τοῦ καταστήματος, ὅστις ἐπίσκεπτεται συχνὰ τὰ διάφορα κέντρα τῶν μεγαλοπόλεων τῆς Εὐρώπης, ἵνα ἐπαξίως τοῦ ὀνόματος πλουτίζῃ τὸ κατάστημά του.

Τὸ ΛΟΥΒΡ εἶνε τὸ μόνον κατάστημα τοῦ εἴδους τοῦ, ὅπου ἐπιουτίσθη ἐφέτος ὑπὲρ πᾶν ἄλλο μὲ κομψά, εὐθηνὰ καὶ ὠραία σκευὴ καὶ προσδοκῆ τὴν ὑποστήριξιν τοῦ σεβ. κοινοῦ τῆς τε πρωτεύουσας καὶ τῶν ἐπαρχιῶν. Ἐφθάσαν ἀλεξίνεμα κηροπήγια δι' ἑπαυλείας.

Τιμαὶ μέτρια καὶ ὀρισιμίαι.

ΠΟΥΔΡΑ ΖΑΚΥΝΘΟΥ

ἐξ ἄλλου ποιότητος τῆς κυρίας ΒΙΣΒΑΡΗ πωλεῖται εἰς πακέτα ἐσφραγισμένα πρὸς θραχμὴν 1 ἑκατομμύριον, ἐν τῷ παρὰ τὴν Πλατείαν τῆς Ὀμονοίας Κ. ο. υ. ρ. εἰς Π. ΜΕΛΙΣΣΙΩΤΟΥ καὶ τῷ παρὰ τὴν Καπνικαρέαν Καταστήματι Δ. ΘΕΟΛΟΓΙΤΟΥ, καὶ εἰς τὸ Ἐμπορικὸν Κατάστημα ΔΕΛΦΩΝ ΒΕΛΙΜΕΖΗ, ὁδὸς Σταδίου παρὰ τὰ Χαντεῖα ἀπέναντι τῆς μεγάλης οἰκίας Καρταντζόγλου.

ΟΙΝΟΙ ΘΗΡΑΣ Σ. ΔΕΝΑΞΑ Ὁδὸς Σταδίου 36. Βισάντιο, λευκὸν καὶ μαῦρον, Μαλβαζία, Νέκταρ, Βορδὸ, Ζαμπάκα. Οἶνοι κοινοὶ πρὸς 80 λεπτὰ τὴν ὀκταν. Οἱ οἶνοι τοῦ κ. Δεναξᾶ ἐβραβεύθησαν ἐν τῇ παγκοσμίῳ Ἐκθέσει τῶν Παρισίων.

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡ. ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΑΘΗΝΩΝ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

Πειραιεὺς Ἀθήναι Πάτραι Πύργος Ὀλύμπια.

Πειραιεὺς	ἀν. 6.20π	8.50*	11.25π	—	Ὀλύμπια	ἀν. 7.35π	—	2.25μ	6.30μ
Ἀθήναι	" 7.00	9.30	12.05	—	Πύργος	ἄφ. 8.30	—	3.20	7.25
Κόρινθος	ἄφ. 10.03	12.50	3.00	—	Πύργος	ἀν. —	7.00π	3.40	5.05μ
	ἀν. 10.23	—	3.15	4.20μ	Λεγαῖνὰ	ἄφ. —	8.50	5.18	7.15
Ἀκράτα	ἄφ. 12.56	—	5.08	7.25	Ἀκράτα	ἀν. —	8.55	5.24	6.40π
Ἀκράτα	ἀν. 12.59	6.00π	5.10	—	Πάτραι	ἄφ. —	11.00	7.45	9.15
Ἀίγιον	ἄφ. 2.02	7.10	6.00	—	Πάτραι	ἀν. 7.45π	11.50	—	4.10μ
	ἄφ. 3.40	9.15	7.20	—	Ἀίγιον	ἀν. 9.29	1.08	—	6.25
Πάτραι	ἄφ. 4.15	7.15π	4.45μ	—	Ἀκράτα	ἄφ. 10.34	1.58	—	7.35
Λεγαῖνὰ	ἄφ. 6.18	9.45	7.40	—	Ἀκράτα	ἀν. 10.39	2.02	6.20π	—
	ἀν. 6.23	9.50	6.45π	—	Κόρινθος	ἄφ. 1.05	3.55	9.00	—
Πύργος	ἄφ. 8.10	11.40	8.55	—	Κόρινθος	ἀν. 1.25	4.10	—	12.00*
Ὀλύμπια	ἀν. 6.30π	11.55	—	5.00	Ἀθήναι	ἄφ. 4.30	7.05	—	3.20
	ἄφ. 7.25	12.50	—	5.55	Πειραιεὺς	ἄφ. 5.00	7.35	—	3.55

Κόρινθος Ἄργος Ναύπλιον Τρίπολις.

Κόρινθος	ἀν. 11.42π (1)	1.20μ	Τρίπολις	ἀν. 6.30π	9.45π (2)
Ἄργος	ἄφ. 2.20	3.50	Ναύπλιον	" 8.45	12.15
Ναύπλιον	" 3.00	4.25	Ἄργος	" 9.25	1.20
Τρίπολις	" 6.10	7.20	Κόρινθος	ἄφ. 11.40	3.45

Καβάσιλα Κυλλήνη Λουτρά.

Καβάσιλα	7.15	10.15	—	7.00	Λουτρά	—	—	—	2.35
Βαρβολομ.	7.30	10.35	3.20	7.20	Κυλλήνη	6.00	—	11.15	4.00
Κυλλήνη	—	11.05	3.50	7.50	Βαρβολομ.	6.33	8.00	11.42	4.33
Λουτρά	—	12.30	—	—	Καβάσιλα	6.50	8.15	—	4.50

* Κατ' εὐθείαν εἰς Τρίπολιν καὶ ἀντιστρόφως. (1) Τρίτην, Πέμπτην, Σάββατον (2) Δευτέραν, Τετάρτην Παρασκευήν. — Μεταξὺ Μύλων Ἄργους Ναυπλίου ἐξ ἀμαξοστοιχίας καθ' ἑκάστην.

ΧΑΡΤΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΚΟΜΜΑΤΑ

Ἀθήναι, παρὰ τὸ Κεντρικὸν Πρακτορεῖον τῶν Ἐφημερίδων.

Χάρτης τυπογραφικὸς διαφόρων ποιότητων, σχημάτων καὶ χρωμάτων λεῖος καὶ μὴ. — Νέα ἀποθήκη ἀνεξάντλητος. — Τιμαὶ μέτρια.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ ΕΛΛΗΝΙΣ

διαθέτει μίαν ἢ δύο ὥρας καθ' ἑκάστην ἡ καὶ ἡμέραν παρ' ἡμέραν, μεταβαίνουσα πρὸς παράδοσιν μαθημάτων εἰς μικροὺς παῖδας ἢ κορῆσια. — Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

Ὁ Θεσαυρὸς τοῦ Φιλαναγνώστου ἢ ΕΒΔΟΜΑΣ

Ἀνατυπωθέντων τῶν ἐξαντληθέντων φύλλων ἐκτίθενται πρὸς πώλησιν πλήρεις σειραὶ τῆς **ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ** τοῦ κ. Δαμβέργη ἀπὸ τοῦ 1887 — 1892 (Ἰουλίου) ἐκ **3500** μεγάλων σελίδων καὶ τόμων 6, ὧν ἑκάστος τιμᾶται:
 Τοῦ 1887 δρ. 5
 Τοῦ 1888 — 1891 ἀνά δρ. 8 δρ. 32 } δρ. 42
 Τοῦ 1892 (ἐξάμ.) δρ. 5

Ἄπαντες δι' ὁμοῦ δραχμᾶς 35

(Ταχυδρομικά: ἐπαρχιῶν δρ. 1.50, ἐξωτερικῶν δρ. 7 Κατὰ τόμον ἀναλόγως). Εἰς τοὺς τόμους τούτους, αποτελουμέντας ὀλόκληρον βιβλιοθήκην καὶ κάτοπτρον ἑξαετοῦς φιλολογικῆς ζωῆς, περιέχονται:

15 πλήρη λαμπρὰ μυθιστορήματα
 250 Διηγήματα τῶν ἀρίστων Ἑλλήνων καὶ ξένων συγγραφέων
 300 Ποιήματα ὅλων τῶν ποιητῶν μας.

Μελέται φιλολογικαί, Ἱστορικαί, Καλλογικαί, Κριτικαί, καὶ ἐν γένει ἀρθρα ποικίλα καὶ ἐνδιαφέροντα πᾶσαν τάξιν ἀναγνοστών περὶ τὰ **1500**. (Ἐκάστον φυλλάδιον ἰδιαιτέρως λ. 40).

Hebe's
Hebe's Hair Restorer

Τὸ κάλλιστον ἐπανορθωτικὸν τῶν τριχῶν. Δὲν εἶνε βαφὴ, ἀλλ' ἐπανάδδεται εἰς τὰς τρίχας τὴν προτέραν αὐτῶν χροιάν διὰ τῆς ἐνδονομαρῶστος αὐτῶν. Οὐδεμίαν ἐπιβλαβὴν οὐσίαν περιέχει.

Γενική ἀποθήκη ἐν Λουδίῳ

Εὐρίσκειται ἐν Ἀθήναις μόνον εἰς τὸ Βιολογικὸν τῆς «Κοινωνίας», ὁδὸς Προαστίου ἀρ. 10, καὶ τιμᾶται ἐκαστὴ φύλη δραχμᾶς ὀκτώ. (Διὰ τὰς ἐπαρχίας 9)

hebe's hair restorer

εἰς τὸ **ΜΕΓΑ ΖΥΘΟΠΩΛΕΙΟΝ Η ΠΛΑΤΕΙΑ ὈΜΟΝΟΙΑΣ** Εὐρίσκονται πάντοτε **ΣΤΡΕΪΔΙΑ** τῆς ὥρας. **ΗΒΗ**

ΤΟ ΣΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ

ΑΙ ΓΝΗΣΙΑΙ

ΣΙΓΓΕΡ

ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΑΙ

ΕΥΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΜΟΝΟΝ ΕΙΣ ΤΟ ΕΙΔΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΤΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ

47 ὁδὸς Σταδίου 47

ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΕΙΔΙΚΑ ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ ΑΥΤΟΥ

Διδακαλία δωρεάν.

ΤΙΜΑΙ ὈΡΙΣΜΕΝΑΙ

ΤΟΙΣ ΜΕΤΡΗΤΟΙΣ ΚΑΙ ΜΕ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑΣ ΠΛΗΡΩΜΑΣ

Γ. ΝΑΪΔΛΙΓΓΕΡ

ΓΕΝΙΚΟΣ ΠΡΑΚΤΩΡ

Ἐπισκευὴ δωρεάν.

* Ἄνευ τοῦ ὁποίου ἡ μηχανὴ δὲν εἶνε γνήσια.